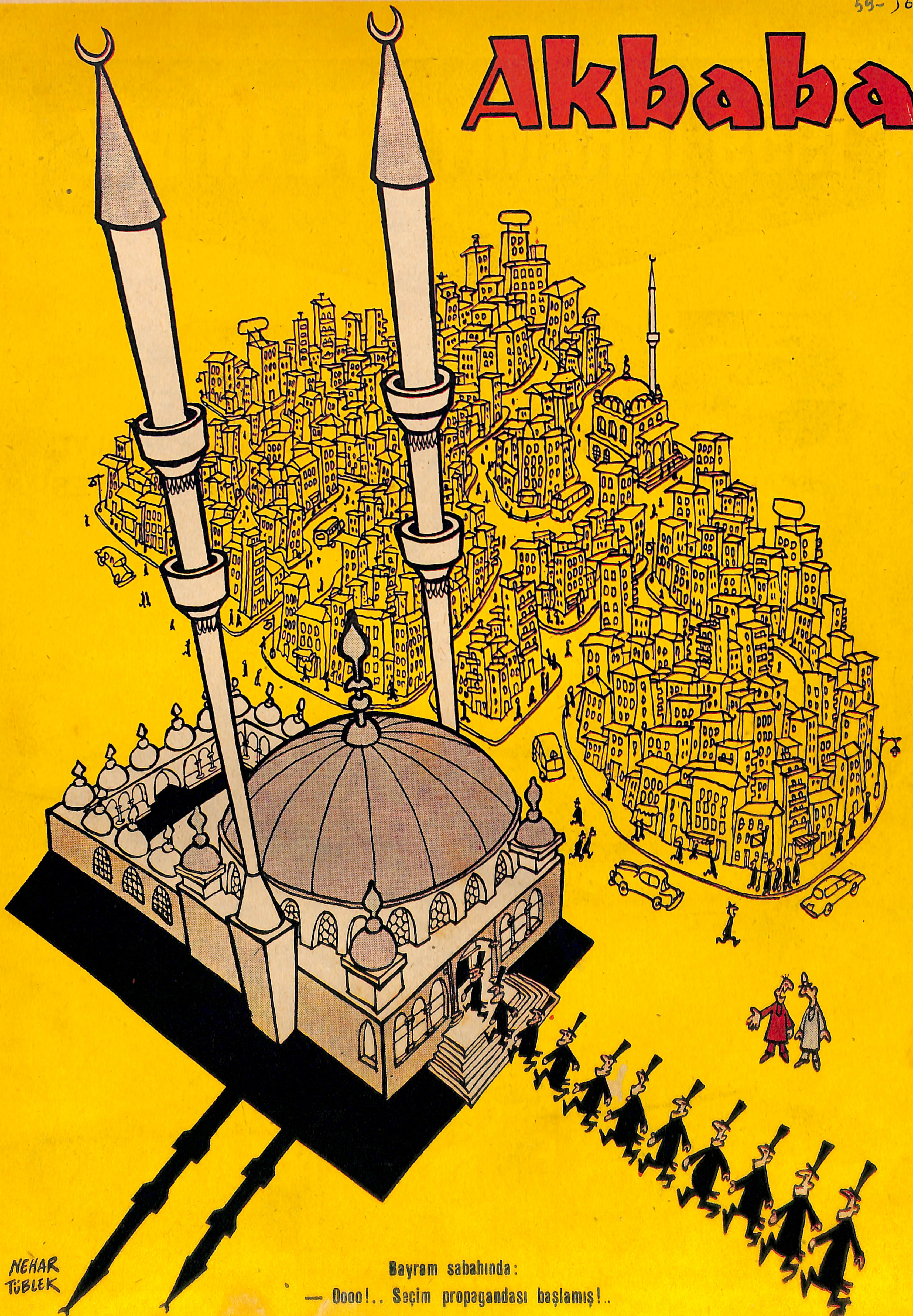
59-369

Akbaba

Bayram sabahında:
— Oooo!.. Seçim propagandası başlamış!..

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 APARTMAN DAİRESİ / **2** MİLYON LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN :

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI: 369 C.: 15 9 NİSAN 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

ŞEKER BAYRAMI

BUGÜN bayram, hem de bahar havası içinde Şeker Bayramı. Tatlı konuşalım.

Tatlı konuşmak için sebep çoktur. Kötümserin gözleriyle yarı dolu bardağın, yarı boş kısmına bakmamak yeter...

Pahalılık mı? Evet, var. Ama, fiyat artışı ile kazanç artışı arasında da fark var, değil mi? En dardaki, en sıkıntıdaki insanımız devlet memuru bile galiba yüzde yüz fazla alıyor şimdi.

Biliyorum: Bu pahalılığa yetmez diyeceksiniz. Doğrudur. Ama dünkü ucuzluğa yeter miydi?

Geçmişte de buydu, gelecekte de bu: «Memuriyet» ile «mahrumiyet» arasındaki fark iki harften öteye geçmez!

Onun dışındakileri görüyorsunuz: Sinemalarda kuyruk, çalgılı gazinolarda kuyruk, tiyatro gişelerinde kuyruk, stadyom kapılarında kuyruk...

Sirkeci köftecilerinden Beyoğlu lokantalarına kadar her yer tıklım tıklım...

Balolar öyle, kulüpler öyle, defileler öyle...

Sokakta, sivri topuksuz ayak, ipek çorapsız baldır görüyor musunuz?

Şu ateş pahası ilâç yok mu? O bile kapışılıyor. Hayır, hayır, Allah kimseye dert verip derman aratmasın demeyiniz. Pahalı Optalidon satışı ucuz Asprin'i geçiyor. Şifası, büyük doktorlarımızı bıyık altından gülümseten Litrison bile gelir gelmez tükendi... Lâf değil, kutusu yetmiş liraydı galiba!

Yok, yok, bu yemeler, bu içmeler, bu giyinmeler, bu kuşanmalar, bu eğlenmeler bedava olmaz!

Düşünün bir kere: Bu yıl Gelir Vergisi tutarı bir buçuk milyarı buluyor. Rakamla yazacak olsam sıfırları bir satır doldurur. Bu kadar vermek için ne kadar kazanmak lâzım, artık hesap edin siz!

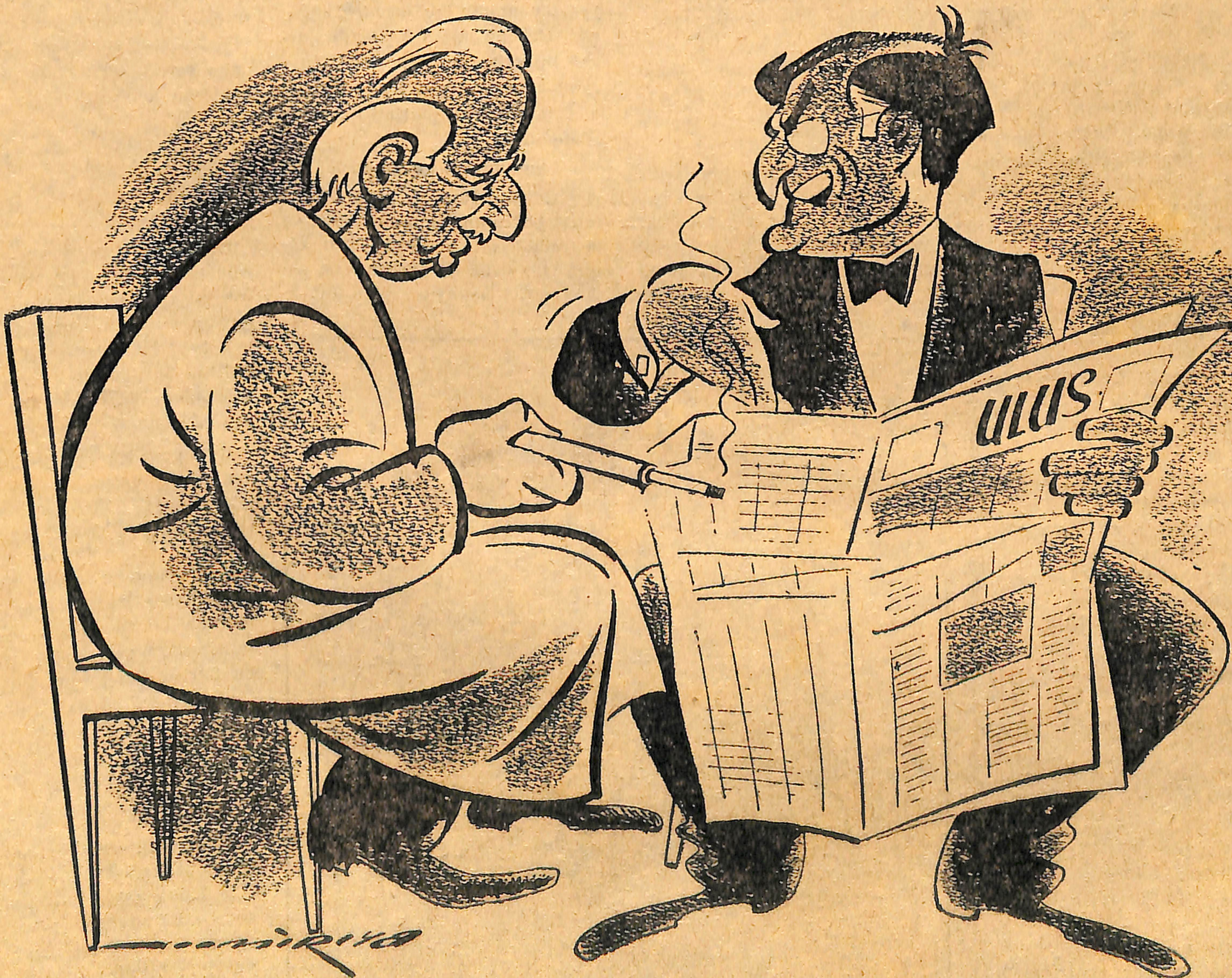
Sayın Menderes'in bir sözüne hak vermek lâzım: Bektaşi fıkrası gibi «Bir lokma, bir hırka» ya eyvallah diyen yok artık!

Yarın, piyasaya birinci, ikinci kotaların bolluğu dökülünce, Allah, «kalmadı», «yok» karikatürcülerinin yardımcısı olsun!

Evet, darlıktan bolluğa geçişin de krizleri olacak. İnsan bile çocukluktan çıkıp gençlik çağına girerken, iç ve dış yapısiyle ne değişiklikler, ne buhranlar geçiriyor!

Biz buna, yanlış hesapların, yanlış kararların bütün dikbaşlı kusurlarını da katsak, netice yine sevinmemize, tatlı, neş'eli bir Şeker Bayramı yapmamıza yeter...

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Gördünüz mü Paşam, bir hoca «Oğluna Cengiz adını koyan komünisttir» demiş.
— Yine insaflı adammış!.. İyi ki «İsmet koyan» dememiş!...

BAYRAM tebrikleri

Adnan Veli

İki Darling:

— Alo... Nonoşum... Medoş'çuğum, sen misin?

— Benim Şeri...

— Ben Nurten...

— Aaaaaa, aşkolsun... Ayol nerelerdesin kaç gündür?..

— Sorma.

— Neye sormıyayım?..

— Telefonda anlatılmaz. Ben şimdi başka şey için telefon ediyorum.

— İki kelimeyle anlatıver Darling...

— Vallahi olmaz... Telefonda, dünyada anlatamam... Ben sana bugün yarın uğrıyacağım. Ama şimdi telefon edişimdeki sebep başka... Şey için telefon ediyorum.

— Ne için?..

— Bugün bayram değil mi?

— Ha, tabii...

— Ben senin bayramını tebrik edeyim diye telefonu...

— Ah mersiiiiiii, nonoşum, mil mersi...

— Bayramını candan tebrik ederim. Sonra da öteki bayramlar için, senin bana anlattığın şekilde saadetler, hem de korkunç saadetler dilerim.

— Nerdeeeeeee, şeri, nerde?..

— Yooo, öyle deme... Pekâlâ mümkün... Ben sana Necminin kollarında...

— Ah ben de sana, Oktay'ın kollarında şeri...

— Ben sana Ruf bar'ın terasında nonoşum...

— Ah ben de sana, Çınar'ın terasında şeri...

— Ben sana Melody d'amour'la dansederken nonoşum...

— Ah ben de sana, Jhonny Guita'la dansederken şeri...

— Ben sana, aşkın bütün lezzetlerini yaşarken nonoşum...

— Ben de sana, arzunun ufuklarında uçarken şeri...

— Ben sana her şey, her şey, nonoşum...

— Ben de sana her şey her şey şeri...

— Ben sana hayran nonoşum...

— Sen de cama tırman şeri...

★

İki tüccar:

— Alo... Ka Süleyman bey sensindir?..

— Evet, benim...

— Süleyman bey, beni tanıdın?

— Hayır, tanıyamadım...

— Nasıl olup da tanımoorsun? Ben, yedek parçacı Artin...

— Haaa, merhaba Artinciğim... İyisin işallah...

— Çok şükür Allaha... Senin de mubarek şeker bayramın ilen ağzın tatlansın için en celtilmen tebriklerim ilen, şayet Evropa malı Akümülâtör pilâkası ve bobin istiyen var ise, bana yollıyasın... Milli Korunma kalkacağından binaen, hiç korkusuzcana satabilirim deyi hatırlatır, ve şeker bayramını en candan kutlayarak seni selâmetler ilen Cenab-ı Allah'a emanet ederim kardaşım...

★

Bir romantik:

Sevgili Güner'im, yavrum benim...

Uzun zamandır içimde yaşıyan derin aşk, sensiz geçirdiğim bu bayram gününde, beni çok mahzun ediyor. Ama asıl bayramın, birbirimizin kollarına atılacağımız ve serenatlar memleketine doğru yelken açacağımız mes'utgünlerin içinde gömülü olduğunu düşünüyorum ve sevginle titriyen varlığımı, ancak bu ümitle besliyorum.

Çiçeğim!.. Saadet meltemlerinin bizleri saracağı mutlu günler o kadar yaklaştı ki, ben bunları şimdiden hayal ettikçe aşkın o tılsımlı dünyasına daha çok gömülüyor ve bütün varlığımı kaplıyan bir saadet sar'ası içinde kendi kendime mırıldanıyorum:

Günerim, günerim...
Sensiz yaşıyamam, sönerim..

Bayramın kutlu olsun sevgilim.

Nejat

★

İki külhanî:

— Musallacı Tefik!..

— Yes dedik...

— Anam babam kardeşim, şöyle gel be yoldaşım.. Bugün bayram-ı şerif olması münasebetinden...

— Haa, tabii ya...

— Gel bakayım şöyle... Eleni'den başkasının dudağı değmemiş yanağından bir mezelik bus ederek, mubarek şeker bayramını...

— Eyvallah dedik canım ciğerim... Ben de senin sağ küpeştenden öperek bayramının pencüyek dümanını kurtlarım arkadaşım. Cenab-ı Allah bizimgibi erkek milletine daha nice nice bayramlar nasip ederekten, Yorgo'nun tezgâhında tatlı bayramlar göstersin...

— Amiiiin, iki gözümün hiç biri... Cenab-ı Rabbim cemi cümlemizin bayramını mubarek etsin ve de müdiriyet sopasıyla iftar etmeyi bir daha da göstermesin aslanım. Gel bakayım, şöyle bir öpeyim. Akşama da Hacı'nın meyhanesinde beklerim haaaa...

★

Bir gazeteci:

«Kardeşim Tarık,

Ankaradaki siyasî şahsiyetlerin kanaatlerine göre, pek yakında tahakkuk edeceği bildirilen basın affını bu bayram gününde sana müjdelerken, zaten çileli bir meslek olan gazeteciliğin, hürriyet davasında şerefli bir yeri bulunduğunu da hatırlatırım. Herkesin gülüp sevindiği bu bayramlarda, senin hapishanede bulunduğunu düşünmek bana çok acı geliyor. Ama bu memlekette bir gün isbat hakkı gerçekleşecek ve basın, mücadelesinde muzaffer olacaktır. Benim bu sözlerimi, kafana aynı punto ile yerleştir. Şeker bayramını can dan tebrik eder, karşılama yollarında kurban olmaktansa, hürriyet dâvası uğruna kurban olmayı daha şerefli bir netice saymanı beklerim kardeşim.

Faruk»

★

Bir yeni türkçeci:

«Mete'cim,

Bayram ilişkisiyle sana yazıyorum bu betiği... Etkinliğim pek çok bu sıra. Beni kınama... Ama duymu, biraz da soyçekimim itekledi beni bu eyleme... Hiç ildem değilim bu yönden... Oysa dürüşken olmak, ödevcil olmak, kesenkes daha iyidir kanısındayım.

Bayramın sana esenlik iletmesi, can dileğimdir. Mut içinde, kut içinde, coşku duyuları içinde ol. Ölümcül evrende, tasa neye? Öznelcilik insancı, bu sonuca iletir bizi. Yaşamada üzüntü, pesekten öte gidemez. Bunu ben akılca söylüyorum, uzaduyumla değil. Yaşamanın simgesi budur. Belle bunu. Sana özlemim, gün gün uçsuzlaşıyor. Betiğime karşıt betik beklerim.

Ünal»

★

Bir partili:

«Çok muhterem ve büyük âlicenap başkanım!

Mubarek şeker bayramı dolayısıyla siz büyüğümün aklımdan çıkmasına elbette mümkün olamıyacağını takdir edersiniz. Bayramda sizi unutmak çok büyük bir namkörlük olur. Onun için nâçiz tebriklerimi zatı âlinize takdim etmek istedim.

— Bak ulan bayramlık yamama...

Bir öğrenci, öğretmenini dövdü... (Gazeteler)

Öğretmen — Şimdi derse başlayabiliriz ..

Günden güne yükselen memleketimizin böyle neşeli bayramları, istikbalde daha çok olacağından şüphe edemem. Cenab-ı Allahın inayetiyle ve Eyüp Sultan hazretlerinin delâletiyle daha neşeli bayramlar kutlıyacağımıza sizin sayenizde inanıyorum. Baki bu vesile ile en derin hürmetlerimi takdim ederek bayram vesiylesiyle siz büyüğümün ellerinden, ayaklarından, pantalonunuzun paçasından, paltonuzun eteklerinden öperim.

Ayrıca muhterem eşiniz, yengem hanımefendinin ellerinden ve ayaklarından ve iskarpinlerinin ökçelerinden öperim. Ayrıca eşsiz kayın valdeniz muhterem hanımefendinin de her tarafından büyük bir hürmetle öperim. Baha biçilmez hizmetçiniz bayan Gülsüm'ün el ve ve ayaklarından, sevimli ve nadide kediniz Minnoşun pençelerinden, kulaklarından, kuyruğundan hürmetle öperim.

Sayın başkanım!

Bayram vesilesiyle, siz büyüğümden çok önemli bir niyazda bulunacağım:

Akşamları istirahat buyururken, sırtınızı kaşıdığınız uzun saplı fırçanın kıllarından bir tanesini koparak mektup derununda bana yollıyabilirseniz, ihya olacağım. Bu büyük ve hazineler değerindeki muhalefet hatırasını dudaklarımdan düşürmiyeceğime emin olabilirsiniz büyük başkanım.

Kulunuz

Nazmi Secdecigil

*

Sual - cevap

Ahmet Çoktitiz, oğluna nasihat ediyordu:

— Bir suale diğer bir sualle cevap vermek çok ayıptır, oğlum!

— Yaa!. Öyle mi?...

olaylar Alaylar

Dört gol!

Kahvede maç meraklıları genç millî takımın yenilişlerini konuşuyordular:

— Ayıp, ayıp... Dört gol yemişler be!

Köşede, siyah beresinin altından sürmeli gözlerle fena fena bakan yobaz homurdandı:

— Hem de mübarek Ramazanda yemişler ha?... Zift olsun!

Mucize!

Manisa'nın Halitpaşa bucağında bir camii tamir eden Remzi Öztürk minareden düşmüş.

E, sonra ne olmuş biliyor musunuz?

Mucizeler devam ediyor efendim, hiçbir şey olmamış!

Attan düşmek, eşekten düşmek, minareden düşmek, uçaktan düşmek bir şey değil... Allah sadece iktidardan düşürmesin!

Politika turşusu!

D. P. İl Kadınlar Komitesi, 29 Nisanda Zeytinburnunda bir Turşu Günü tertiplemişler. O gün, turşu yiyecekler, turşu suyu içeceklermiş...

Gazetenin verdiği havadis eksik. Biz tamamlıyalım: Söz alan hatipler muhaliflerin turşusunu çıkaracaklarmış!

Mersin'de kuraklık!

Mersin, yağmursuzluktan kuraklık tehlikesi geçiriyormuş. Hürriyet gazetesi, bir telgraf haberinde «Yağmur duası da netice vermediğinden köylü üzüntü içinde» diyor.

Biz bir tavsiyede bulunalım: Beyoğlunda, İstiklâl caddesinde dolaşan sululardan bir miktar Mersin'e gönderilse nasıl olur acaba?

Geçmiş olsun!

Geçen cumartesi öğleden sonra Kadıköy iskelesinden kalkan Ülev vapuru büyük bir tehlike atlatmış...

Hayır, hayır, başka bir gemi ile toslaşmamış. Kayaya da çarpmamış. Dalgakırana da bindirmemiş. Dana müthiş, daha tehlikeli bir şey: Sahildeki Evlenme Dairesinden içeri girmiş!

E, bütün yolculara geçmiş olsun!

Akılsız tavuk!

Akhisar'da Adnan Yazar isminde birinin tavuğu yumurtlamış. Eh, tavuk bu, yumurtlar a demeyiniz. Bu tavuk siyasî bir tavukmuş. Nereden mi bildik?... Milliyet gazetesine gelen bir telgraf haber veriyor: Yumurtasının kabuğunda altı ok varmış!

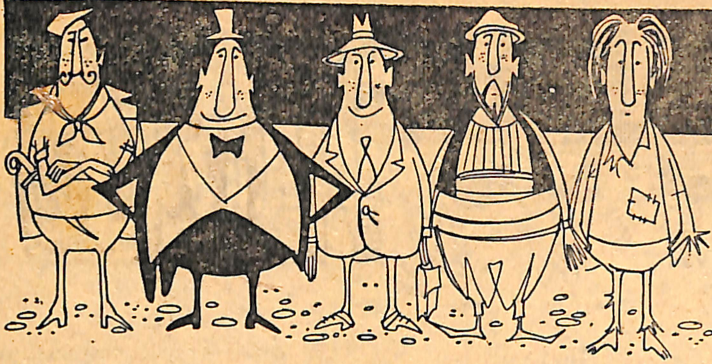
Politikacıların birçok cevherler yumurtladığını sık sık görürüz, duyarız ama, tavuğun böylesine hiç rastlamamıştık.

Aksiliğe bakın ki, C. H. P. iktidarda değil. Yoksa muhakkak sayın tavuk devlet çiftliğinde hususî bir kümese alınır, beslenirdi.

Ama, koyu bir Demokrat Partili olan bay Adnan Yazar, tavuğu yakaladığı gibi kesip bir fakire vermiş!

Ne denir, tavuk bu... Akılsız olsa, altı oklu yumurta yerine D. P. markalı bir yumurta yumurtlar, ismini, Ankara, İstanbul, İzmir radyolarında Vatan Cephesine geçenler arasında okutturdu!

YAZISIZ

Vatandaş KİMDİR?

Hani her şey aklıma gelirdi de, benim çocuklarımın içinden günün birinde bir dâhi çıkacağı, öl sem aklıma gelmezdi. Çocukların tembel, durgun halini gördükçe, cinlerim tepeme sıçrardı. Hele büyük oğlan çalışıp bir şeyler meydana getirmek için değil de, oturup miskin miskin düşünmek için dünyaya gelmiş sanki... Asabıma hâkim olamadığım zamanlar karşıma alır, bir güzel haşlardım. «Nedir senin bu halin, derdim, elâlem durmadan çalışır, sen miskin miskin oturursun. Sen de uğraşıp, bir şeyler yapsana... Yap da isterse kimse yüzüne bakmasın.» Böyle söyleye söyleye itmekle yürütülen belediye otobüsleri gibi, oğlanı gayrete getirdim galiba... Okulda bir ödev vermişler. Konu eleştirilecek, genişletilecekmiş. «Vatandaş kimdir ve vatandaşın vazifeleri» ni en iyi şekilde belirtecek eserler, okullar arası yarışmaya sokulacakmış. Bizim oğlan sevincinden kuduruyor; «Adım dâhiler listesine geçecek» diyor, başka bir şey demiyor. Eh, ne söylenir? Sessizce odama çekiliyorum. Öteki odadaki sessizliği bizim oğlanın konuşması bozuyor. Ya ablasına, ya da kardeşine soruyor olacak:

— Vatandaş kimdir?

Birbirine karışan sesler arasında, kardeşinin izahı duyuluyor:

— Vatandaş hepimize derler...

Bizimki kızıyor:

— Ulan bu bir inceleme yazısı; yâni senin yüksek zekâna dayanıp, vatandaş bana derler diye mi yazayım?

— Tabii... Soru okadarsa, cevabı da böyle olmalı...

Ablalarının sesi duyuluyor:

— Vatandaşın kim olduğunu bilmeyen dâhi, müsaade edersen ben söyleyeyim: «Aynı vatan üstünde, aynı bayrak altında yaşayan milliyeti bir, uygurluğu bir topluma, vatandaş denir.

— O senin dediğin asma kabağı, mayısta çıkar. Sen, ben, o, öteki, bizler halkız, ahaliyiz. Ben vatandaşı soruyorum' Bak şu gazetelere... Neler yazıyor? Vatandaş esnaftan şikâyetçi; vatandaş şoförlerden yaka silkiyor; vatandaş pahalılıktan bunalmış vaziyette; sütçülerin zam isteği vatandaşı endişeye düşürüyor; bir bakkal, bir vatandaşa fahiş fiyatla yağ satarken yakalandı; daha bunlara benzer yüzlercesi... Eğer bir vatan üstünde yaşayan kişilerin hepsi vatandaş olsaydı, herkes birbirlerine vatandaşlık vazifesini yapar, kimse kimseden şikâyetçi olmazdı' Gazeteler; vatandaş esnaftan şikâyetçi, vatandaş şoförlerden şikâyetçi, gibi yazılar yazmazlardı.

Ablası:

— O halde, vatandaşı olmayan bir vatandayız, öyle mi?

— Siz, daha benim ne demek istediğimi bile anlamıyorsunuz. Demek istiyorum ki, ne şoför, ne esnaf, ne memur, bildiğimiz iş sahiplerinin hiçbirisi vatandaş değildir. Her şeye rağmen, ne iş yaptığını, nerede bulunduklarını bilmediğimiz kimseler var ki, işte vatandaş onlardır. Burada başarmam gereken de, iyice eleştirip, lâf olsun diye vatandaş ismi taktıklarımız değil de, gerçek vatandaşları meydana çıkartmamdır.

Küçük oğlum atıldı:

— Kusura bakma ama, sen saç malamaya başladın.

—Neden ?

— Bir defa olsun siyasi konuşma dinlemedin mi sen?

— Dinledim...

— Ne yapıyor hatip? Kendisini dinlemeye gelen kalabalığa ilk söylediği söz ne oluyor? «Sayın vatandaşlaaar» değil mi? Eğer herkes vatandaş olmasaydı, hatip de konuşmasına, «sayın bakkallar, sayın şoförler, sayın doktorlar» diye başlardı, değil mi? Neden, kimseyi kimseden ayırt etmeden, umuma vatandaş diyorlar?

— Ulan amma da enayimişsin ha. Milleti piyazlamak, kafese koy mak için vatandaş diyorlar oğlum. Bu neye benzer biliyor musun? Şimdi ben senden bir yardım istesem, yapamazsın. Ama «haydi aslanım» diye dil döksem, aslanın hayvan olduğunu bildiğin halde koltukların kabarır, yumuşar, istediğimi yapıverirsin. Şimdi ben sana. «aslanım» deyince sen, aslan mı oluyorsun? İşte bu bir kandırma politikasıdır. Siyaset adamları da millete «vatandaşlar» diye hitabetmekle, orada bulunanlara vatandaş ünvanını vermekle, en kestirme yoldan gayelerine erişiveriyorlar, o kadar!

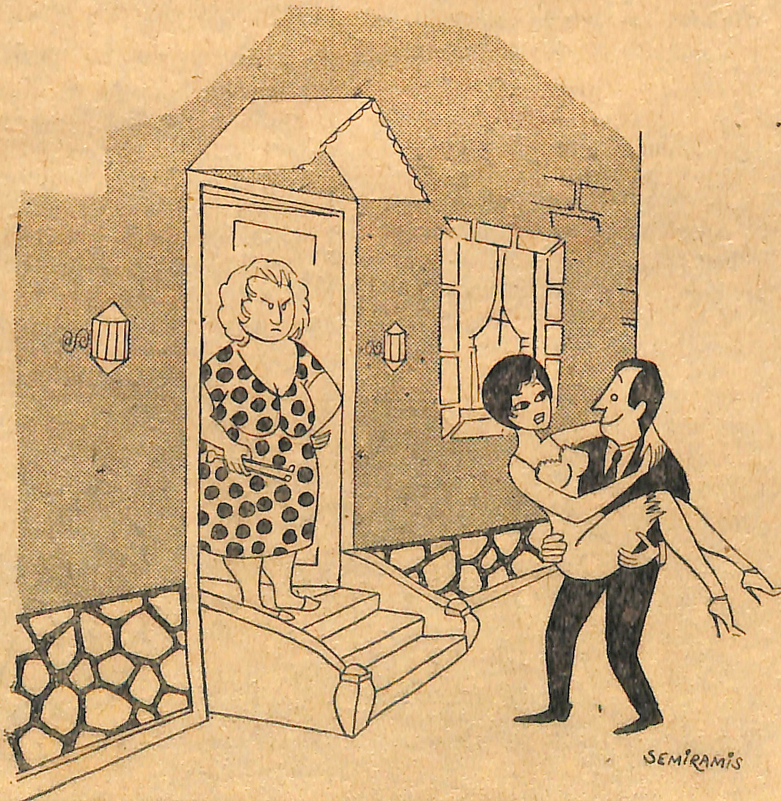
Oturduğum yerde duramıyorum; içim içime sığmıyor; kalkıp birkaç söz de ben söylemek istiyorum ama, sonra aramızdaki yaş farkı, beni olduğum yere mıhlıyor. Zaten biraz tenkit etsen adama, eski kuşak n'olacak, dedikleri gibi, iğrenç bir şey görmüşcesine de burunlarını büzüveriyorlar. Eh, ne yapalım... Nesil modern, resim modern, şiir modern, belki mantık da bir modernleşme olmuştur kaygusu ile sesimi çıkartamıyorum.

Ertesi akşam eve geldiğimde büyük oğlum hariç, herkeste ağlamaklı bir hal vardı. Sebebini güç öğrendim. Oğlum, vatandaş problemini çözebilmek, eserini verebilmek için bütün gün telefonun başından ayrılmamış, yüze yakın konuşma yapıp, durmadan yazı yazmış. Nihayet akşam yemeğinden sonra, eseri elinde aramıza karıştı. Meraklı bakışlarımız arasında okumaya başladı.

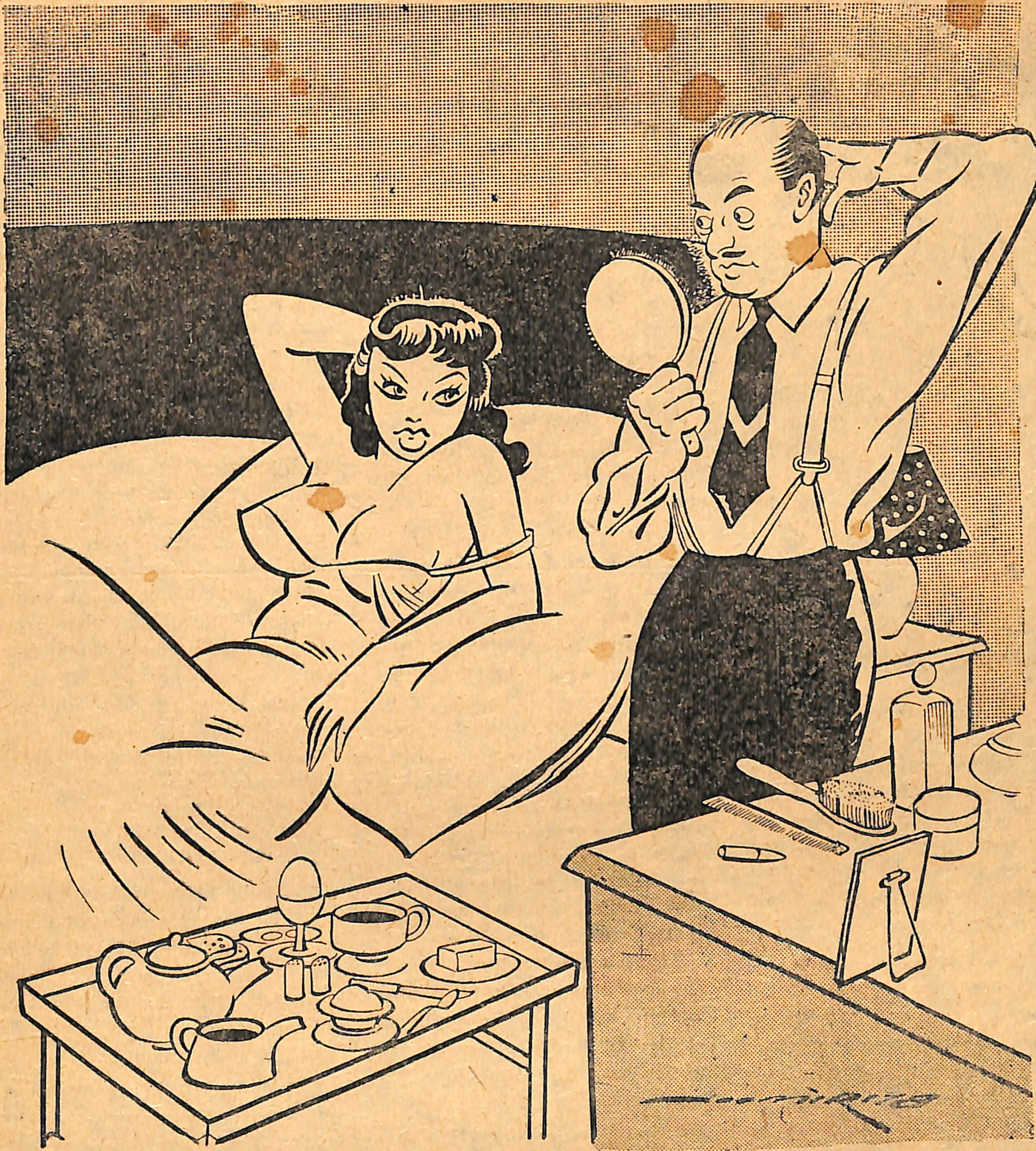
— Vatandaş kimdir sorusuna cevabımı verirken, sâbitleşmiş fikirlerden kaçınmaya, çağımızın teknik icaplarına uyarak hareket etmeye gayret ettim. Eskiler, her nekadar aynı vatan üstünde, aynı bayrak altında yaşayan uygurluğu bir, milliyeti bir topluma vatandaş denir diyorlarsa da, öte yan da halk kitlelerinin sınıflandırılması, isimlendirilmesi, vatandaşı aramakla bulunamayacak, gözle görülemiyecek bir hâle sokmuştur. Devrimiz araştırma devridir. Büyük tetkikler, ince hesaplar sonunda ancak vatandaşı bulup, kulağından tutarak meydana çıkartacağız. Eğer aynı vatanda yaşıyan herkes vatandaş olsaydı, gazeteler ve diğer haber vasıtaları: «Bir bakkal, bir vatandaşa fahiş fiatla yağ satarken yakalandı», «Vatandaş şoförlerden şikâyetçi» ve daha bunlara benzer yüzlerce tâbir kullanmaz, verdiği haberi: «Bir bakkal vatandaş, diğer bir vatandaşa fahiş fiyatla yağ satarken yakalandı» gibilerden yazardı. Sütçü, vatandaşı kandırır, doktor, vatandaştan fazla ücret alır; tüccar, vatandaşı soyar. O halde mesele bütün çıplaklığiyle meydandadır. Biz, siz, onlar, hem vatandaş, hem değiliz. Nasıl mı olur? Anlatayım: Belediye Müfettişlerinden Bay Ahmet İnceler, Manav Hüseyin Turfanda'dan bir kilo elma alırken vatandaştır. Amma aynı zat, dükkâna teftiş için gelince, Bay Ahmet İnceler müfettiştir, manav vatandaş!

Bir misal daha verelim: Eczacı Agop Altınyan efendi, yeni satın aldığı apartımanın ferağ muamelesi için Tapu Dairesine gittiği zaman, dosya kâtibi Bay Mazlum Boynubükük'ün karşısında vatandaş Agop'tur. Kâtip de sayın devlet memuru!.. Yoook, eğer sayın devlet memuru ilâç yaptırmak için eczahaneye gitmişse, Agop Altınyan efendi eczacıbaşıdır, sayın devlet memuru da adı ve soyadı gibi sahiden boynubükük bir mazlum vatandaştır!

O halde neticeyi anlamış oluyorsunuz: Memleketimizde yaşa-

— Bak karıcığım, bayram şekeri getirdim!

— Artık daktilom değil, karımsın... Öyle her bayram hediye istemek yok ..

yan yirmi altı milyon insanımızın hepsi, yerine ve işine göre hem vatandaştır, hem de vatandaş değil!

Nusret Vedat SAYGEL

Bir not:

Nusret Vedat'ın bu güzel hikâyesi, geçen hafta, çok eksik, çok değişik bir şekilde başka bir dergide çıkmıştır.

Akbaba, hikâyenin aslını, tam olarak neşretmekte bir beis görmedi.

Bunu açıklarken, Nusret Vedat Saygel'in bundan böyle bütün yazılarını, daima yeni kıymetleri bulan, tanıtan Akbaba'da yayacağını sayın okuyucularımıza bildiririz.

Gelecek sayımızda, genç yazarın en yeni ve en güzel hikâyesi: Cepheden İstifa Var!

Dönüş!

Gazetelerde bir haber: Dünyanın dönüşü ağırlaşmış!..

Particilerimizin radyolar dolusu, ajanslar dolusu, macuncu fırıldağı gibi, yel değirmeni gibi fırıl fırıl döndükleri bu zamanda ha?... Gel de inan!

Hayır, bu bizim dünyamız olmıyacak!

At martini

Trenin restoranında bir D.P. milletvekiline:

— Beyefendi, Vatan Cephesine katılanların toplamı 29 milyon olmuş, ne bahtiyarsınız dedim...

— Oh, oh! Bu, nüfusumuzun arttığına alâmettir! diye kahkahayı bastı...

Esrar deposu!

Sait isminde bir sabıkalı, Üsküdar'da Ayazma Camiinin tabutluğunu esrar deposu yapmış.

E, bravo... Esrar saklamak için de tabutluktan daha esrarlı yer bulunmaz!

Havadis

Büyük Millet Meclisinin açılışını veren gazetelerin manşetlerine bakınız, istisnasız hepsinde aynı cümle:

«Büyük Millet Meclisi, çalışmalarına kavgayla başladı» ya da «Meclis, dün gürültülü ve hâdiseli bir oturum yaptı»

Böyle başlıklar, artık okuyucuya enteresan gelmiyor, ilgi de çekmiyor.

Ne zaman ki gazetelerimiz: «Meclis, dün sâkin bir oturum yaptı» diye yazarlar; işte o vakit okuyanlar hayrette kalacaklardır...

Övüntü

Gazetelerin yazdığına göre güneşte kara lekeler görülmeye başlanmış.

Bazı kişiler, buna pek memnun olmuşlardır Zira, güneş te kendilerini teyit ediyor. Artık rahat rahat karşınıza geçip:

— Görüyorsunuz ya, Güneşte bile leke var, diye övünebilirler.

SUYA ÇİZGİ

YAŞAR ÖZEN

Elhak!

Feministler kongresinde, Bernard Shaw'ın bir konuşma yapmasını isterler. Shaw da kalkıp, kadın dinleyicilerine hitap eder; der ki:

— Hanımlar, dünyaya kırk akılla gelirler...

Üstadın bu cümlesi, çılgın alkışlarla kesilir, dinmek bilmeyen alkışları Shaw eliyle susturup devam eder:

— Fakaaat, her sene birini kayıp ede ede, 40 yaşında akılsız kalırlar.

C. H. P. Kadınlar Kolu Başkanı Güzide Tanrıyar'a, Shaw'ın bu nüktesini anlatıp ne dersiniz? dedik... Dudağını kıvırıp: «Saçma, kadınlar akılsız kalmazlar, çünkü 40 yaşına gelmezler» diye cevap verdi...

Nuhun gemisi!

Bir vatandaşımız, sayın İnönü'yü memleketine dâvet etmiş ve demiş ki:

— Paşam, eğer memleketime gelirsen, sana bir deve, bir dana, 400 de davar kurban edeceğim...

Sayın İnönü de: — Yazık değil mi bu hayvanlara? demiş.

Elbette yazıktır. Kedilerin Vatan Cephesine kaydedildiği şu günlerde D. P. ocak başkanlarına iş çıktı. Ne yapıp yapmalı bu vatandaşı, 400 davarı, bir dana ve devesiyle Vatan Cephesine aktarmanın yolunu bulmalılar.

Duygudan duyguya

Bay Fatin Rüştü Zorlu, «Muhalefetteki arkadaşlarımızda aşağılık duygusu var» diye bir teşhiste bulunmuş. Aynı muhalefette, bundan önce bir büyüklük duygusu vardı; — «Bu memleketi İkinci Dünya Savaşına girmekten liderimiz İsmet İnönü korudu» diyorlardı... Sonra mesele, bizzat Fatin Rüştü beyin ifşaatıyla anlaşıldı, meğer İkinci Dünya Savaşına girmememize, o sırada Paris elçiliğimizde kâtip olan, Şimdiki Dışişleri Bakanımız, İnönü'ye çektiği bir telgrafla mâni olmuş.

Bu hale göre, büyüklük duygusu balon gibi sönüveren muhalefete, tabiî kala kala aşağılık duygusu kalıyor...

AVCI

ARKADAŞIM iyidir, hoştur, gelgelelim zurnacının karşısında limon yer.

— Yahu yapma dedim, bana öyle her rastladığında aşk maceralarından filân dem vurma.

— Kah kah kah kah kah!

— Bak kafam kızıyor!...

— Kafan ateşlendi mi? O ağzından burnundan çıkanlar cıgara dumanı be!...

— Peki bu akşam neredesin?

— Filânca kulüpte.

— Ben de gelicem.

— Başımla beraber. Bu günlerde tepetaklak oldum zaten..

— Hınzırlık yapma. Gece elbiselerinden birini verebilir misin?

— Hay hay.

Aziz arkadaşım 1.95 boyundadır. Bendeniz de 1.65 miktarındayım. Elbise meselesini düşündükçe kafam vidası gevşemiş bir hesap makinesi gibi işliyordu: İki kere iki, beş... Elde var sıfır. Tamam...

Pansiyona vardık. Elbise bana büyükçe geldi. Ben de elbiseye küçükçe geldim. Uyduk!... Pantalonun üst kısmı tam göğsümün hizasında. Çamaşır ipiyle omuzlarıma bağlamak ilk defa onun aklına geldi. Ceketin altından hiç çakılmazmış.

— Bana acık ta ansiklopedik malûmat ver dedim. Meselâ toplantının baş köşesinde bir ahûyla başbaşayız. Vay başıma gelenler. O durumda neler söylenir, ne anlatılır? Yani şey fakat...

Çocukluk arkadaşım:

— Çocukluk yapma dedi, edebiyattan filân bahset gitsin.

— Billâhi yapamam... Pek edepliyimdir ama edebiyattan hiç çakmam.

— Peki dur başka bir şey düşüneyim, meselâ malûm ya cinsi lâtif atılgan erkekleri pek takdir eder. Avcılıktan anlar mısın?

— Beş yaşındayken bir defa serçe kuşu tutmuştum.

— Tamam... Derhal sanki dünyanın en meşhur avcısıymış gibi bir tavır takın. Avcılık maceralarına dair salla gitsin. Afrikada aslan kaplan dan dun zart zurt filân...

— Bak buna azıcık aklım yattı.

Derken efendim, köşe başında miadı dolmuş, çilesi dolmamış, langır lungur bir dolmuşa atladık. Dırrrrt. Toplantı salonuna.

Bendeniz böyle cazlı cuzlu toplantılarda pek sıkılgan gibi bir şey oluyoruz. Amcam da böyleydi, ömrünün sonunda öldü.

İyi kalpli arkadaşım önce, biraz açılmam için bir bardak cin sunmuştu. Sonra biraz kapanmam ve sızıp kalmam için olacak bir bardak daha verdi. Başlamışım şaşı şaşı bakmıya. İnsan böyle olunca teki çift görür tabi. Başladık efendim iki güzel ahûyla çene çalmıya. Ben onları dört görüyorum tabi. Gidip bir bardak daha içtim. Dört kere dört onaltı. Bir bardak daha, on altı kere on altı kaç eder?... Artık önüm, arkam, sağım, solum, altım üstüm, içim dışım hep güzel ahûlarla dolu.

Anlatıyormuşum:

— Bendeniz Afrikada kaplan avında, zavallı hayvanı cart diye vurmuştum...

— Anlatın ne olur...

— Başüstüne hanfendi anlatayım. Ah bilseniz Afrika ormanlarını... Ağaçlar orada arap saçı gibi birbirine karışmıştır. Müthiş sıcak hava .insanı sanki dört kadeh cin içmiş gibi çarpar... Yamyamların ortasında cinci büyücüler vardır. Hiç unutmam onlardan bir tanesi meğer beni afsunlamış, Güneşin altında geviş getiren bir gergedanın sırtına uzanmışım. Horul horul uyuyordum. İnanır mısınız hâlâ çarşıda pazarda, bazen kendi kendimi çimdiklerim. Acaba cinci rüyası mı görüyorum hâlâ derim kendi kendime. Sonra gergedanı efendim, kuyruğundan tuttuğum gibi tepesi aşağı bir silkeledim. İçi boşaldı. Derisini beş bin liraya sattım efendim. Gık Yaaa!...

— Ne enteresan maceralar ah... Biraz balkona çıksan beyefendi, sizi ay aydınlığında dinlemek ne zevk... Başbaşa Afrikayı hatırlardık.

— Çıkalım efendim çıkalım...

Balkon kapısı diye pencereye atlamışım, koiumdan asılıp balkona çekti.

— Orada da geceler böyle tatlı mıdır? diye sordu.

— Tatlıdır efendim tatlıdır. Hele bir defasında ayının birinden iki petek bal kapmıştım... Parmak parmak atıştırdık. Sıcak da bir taraftan, öööö...

— Ah, şöyle otomobille bir gezinti yapsak. Sizin gibi pek meşhur bir avcıyla yan yana olmak...

Kapının önünde hususî otosu duruyor. Geçti direksiyonun başına. Bip bip... Sonra otomobilin arka tarafına dönüp bendenizi azıcık haşlar gibi oldu:

— Canım neden geçip arkaya oturdunuz? Gelsenize yanıma.

Otomobilin içinde bacaklarımı kaldırıp ön tarafa kaymışım. Gaza bastı, motor homurdandı, başladık yağ gibi kaymıya. Ohhh!...

Kadın aklına geldikçe direksiyonu sağa sola kırıyordu.

— İşte hanfendiciğim bizim pansiyon şurası.

— Sahi mi?

— Billâhi sahi.

— Aman ne cici.

— Yanlış baktınız galiba efendim. Şu penceresinden yıkanmış çoraplar, mendiller filân sallanan yer.

— Oh!... Sizin yaşadığınız odayı görmek isterim.

— Ne, aman aman!...

Lâf dinlemiyordu. Bastı frene. zınk diye durduttu arabayı. Ayaklarım geri gide gide bizim odaya vardık efendim.

Mantosunu çıkardı. Köşedeki divanın üzerine kendini attı:

— Siz de çıkarsanıza ceketinizi, sıkılmıyor musunuz?

— Sıkılıyorum tabi...

Elimi ceketimin içine daldırmışım Omuzlarıma asılı ip elime değdi. ooo bunu dünyada yapamam.

— Niçin diye gözlerini açtı, sizce ceket çıkarmak günah mı?

— Ah!... Ben ceketsiz yaşıyamam efendim.

— Nasıl, ceketle mi yatarsınız?

— Şey, ben Afrikadayken.

— Peki yıkanırken?...

— Hamamda bile natır beni ceketin üstünden keseler efendim. Hattâ doğduğum zaman ceketli bir yumurcak doğdu diye yazmışlar, gazetelerde belki okumuşsunuzdur.

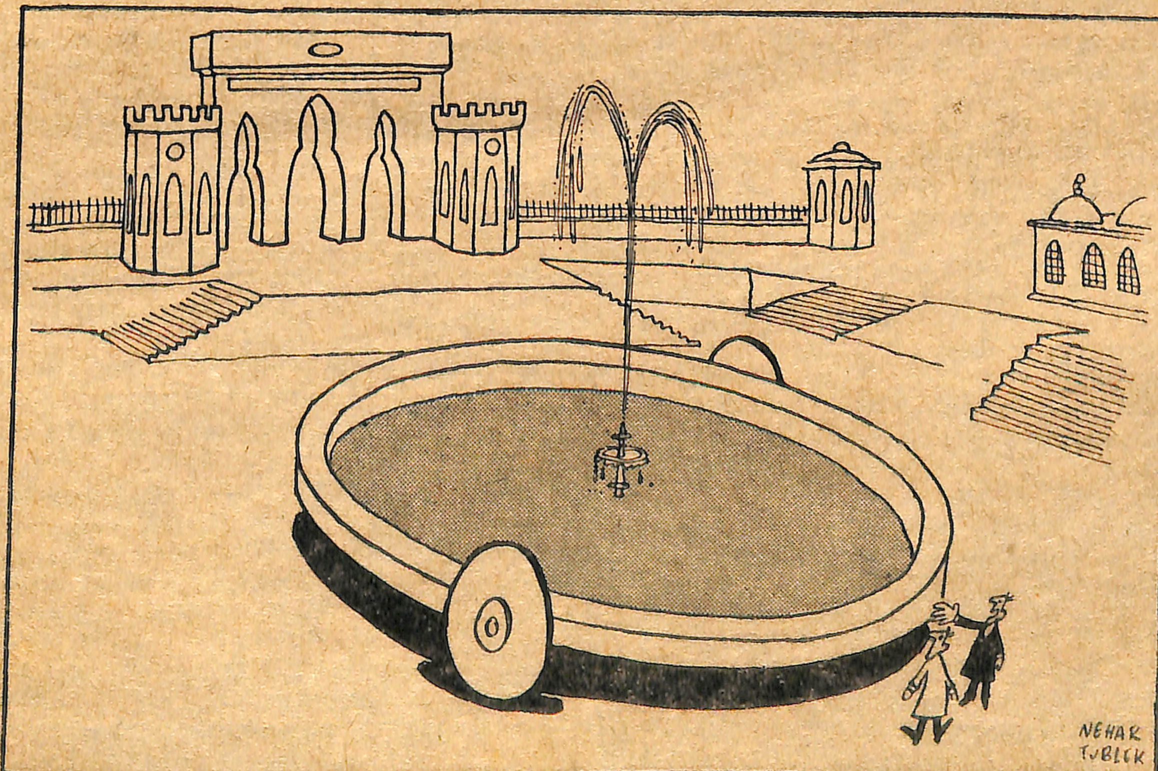
İşte asıl bundan sonra olanlar oldu. Yerinden sahici bir kaplan gibi fırladı:

— Vay hain! Sen doğduğun zaman ben gazete okuyacak kadar büyük mü imişim?

— Canım ben işin o tarafını düşünmedim!

— Sen, değil aslan kaplan, sinek bile avlıyamazsın.

Beyazıt meydanına tekrar havuz yapılacak... (Gazeteler)

— Bu defa havuzu portatif yaptık beyefendi... Beğenmezseniz kaldırırız!..

Kıvrımlar!

Fransız şehirlerinden birinin valisi New-York'u ziyarete gitmişti. Kendisine önemli yerler gezdirildi. Umumi manzarayı görmek için, şehrin en yüksek binası olan Empire State'in tepesine çıktığı zaman kendini kaybetmiş durumda etrafa öpücük dağıtmağa başladı. Sonra şöyle mırıldandı:

— Ah... Bana bir kadının kıvrımlarını hatırlatıyor.

Etrafındakilerden biri şaşkın şaşkın sordu:

— Neden?...

Fransız vali:

— Mösyü, diye açıkladı. Bana her şey bir kadının kıvrımlarını hatırlatır.

Beyin!

Batıdan New-York'a gezmeğe gelmişti. İki gündür şehrin görülecek yerlerini, barlarını dolaşa dolaşa bitiremiyordu. O akşam da geç vakit yorgun argın oteline dönerken köşe başında maskeli bir adam yolunu kesti ve tabancasını burnuna dayayarak:

— Sökül paraları, dedi; yoksa beynini dağıtırım.

Batılı turist güldü:

— Dağıt azizim! New-York'ta beyinsiz yaşanır ama, parasız asla!...

Saat!

Bir adam, kalabalık bir caddede dedesinden kalma koca saati tamirciye götürüyordu. Saatin büyüklüğünden önünü göremediği için bilmiyerek bir kadına çarptı ve onu yere yuvarladı.

Eşyalarını toplayıp kalkmağa çalışan kadın öfkeyle sordu:

— Bu hantal şey taşınır mı be adam. Herkes gibi kol saati taksana!...

Hava alanı!

Bir gece kulübünde güzel bir kızı dansa kaldıran adam, kızın boynuna ince zincirle bağlı altın uçağa devamlı olarak bakıyordu. Nihayet kız dayanamayıp sordu:

— Küçük uçağı çok mu beğendiniz?

Adam cevap verdi:

— Hayır... Ama meydanına bayıldım...

Numara!

İki Amerikalı, Mısırda bir müzeyi geziyorlardı. Büyük bir mum yanın önünde durdular. Altındaki kartta «B.C. 1187» yazılı idi. Turistlerden biri sordu:

— Bu kartta yazılı olan, ne numarası acaba Jimmy?

Öbürü biraz düşündü ve:

— Herhalde dedi, adamcağızı çiğniyen arabanın numarası olacak!..

Merdiven!

Okula dört gün devam eden bir deli beşinci gün uzunca bir merdiveni sırtlıyarak yola düştü. Soranlara şu cevabı verdi:

— E... Artık yüksek okula devam edeceğim!...

Haber!

Bir İngiliz ailesinin on yaşındaki kızı annesine sordu:

— Anne, Prenses Elizabeth çocuğu olacağını nasıl anladı?

Anne daha cevap vermeden beş yaşındaki kızı hemen atıldı:

— Herhalde okumak biliyordur. Çocuğu olacağını bütün gazeteler yazmıştı...

Çeviren: Sümer Sümer

Ve iskarpininin topuğuyla kafamda ses çıkardı: Takkk!...

— Anladın mı?

— Anladım.

Mantosunun etekleri uça uça, arkasında baygın bir esas kokusu bırakarak uçup gitti..

Pencereden baktım: Otomobilin kapısında. Belki koşup diz çökerim, yalvarırım diye düşünüyor. Hemen koşup ayaklarına kapanmalıyım derken, aklıma geldi; eyvah yine ceket diye tutturacak.

Başlamışım uzaktan uzağa ellerimle kollarımla işaret ede ede Afrika maceralarıma: «Ondan sonra hanfendiciğim, kocaman bir hurma ağacının tepesinde, en ince dala kocamana bir maymun yapışmış, onun kuyruğuna da ben yapışmışım, havada sallanıyoruz... Aşağıda tam altımda kocaman bir aslan ağzını faraş gibi açmış bekliyor...»

Otomobilin arkasındaki iki kırmızı lâmba ateş gibi yanıp söndü. Motor homurdandı. Dırrrt. Uzaklaşıp gitti.

Bana bu macerasını anlatan arkadaşım kafasını kaşıdı:

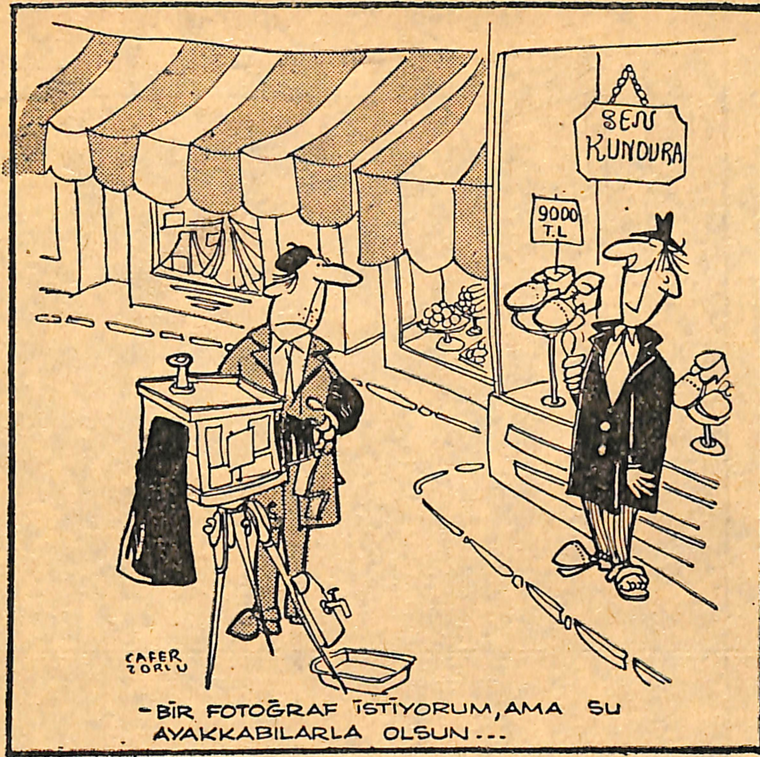
— Bazen şu kadınlar ne tuhaf oluyorlar canım!

A. B. C.

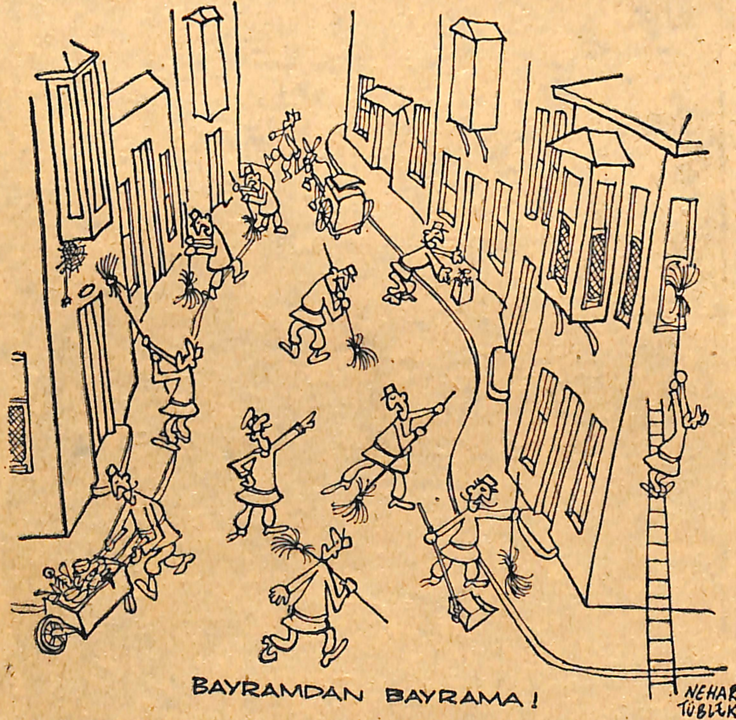
Ay tutuldu... (Gazeteler)

—Sizden evvel tuttular bayım!...

- BİR FOTOĞRAF İSTİYORUM, AMA ŞU AYAKKABILARLA OLSUN...

BAYRAMDAN BAYRAMA!

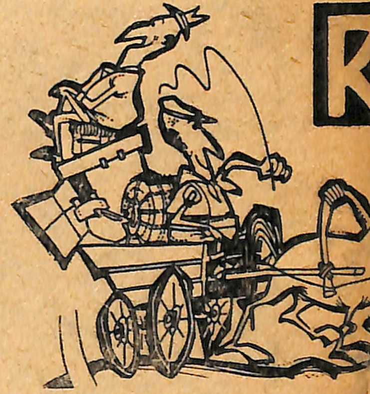
-ŞEKER ALABİLSEYDİK, SİZE BU ŞEKERLİKLE İKRAM EDECEKTİK!..

Bayramınız

— Bir şeker!..

— Bir

ARTIK her şey bitti sevgilim! Mahallede esnaf kısmı veresiyeyi kestiler. Ne şeker, ne tuz, ne biber.. Hiçbir şey kalmadı evde. Hattâ sen bile kalmadın, ben bile kalmadım, püf!...

Hatırlıyor musun? Tam on sekiz ay önce, aşkın şaşkın taşkınlığı vardı içimizde... Tam on sekiz mağazaya taksit takıp evlenmiştik. Evimizin pencerelerinden allı güllü basma perdeler sallanırdı; bacası eğriydi ve dumanı doğru tüterdi sevgilim...

Seninle, üç ay o evde, beş ay bu evde... Sekiz mahalle dolaştık Alacaklılar peşimizde, kuyruklu yıldızlar gibiydik.. Sekiz mahallenin bakkalı, çakkalı, manavı, kasabı, ev sahipleri hep peşimizdeydi. Bir kara borsacı cüzdanı gibi dopdoluydu göğsümün sol tarafında kalbim...

Bak şimdi gece. Ve bu bomboş odaların, tam takım sofaların tam orta yerinde, tavan tahtalarından, pencere pervazlarından, raflardan patır patır hâtıralar dökülüyor... Ben de kendimi okunmamış bir kitap gibi hissediyorum. Kesekâğıdı olsam, içine iki yüz elli gram toz şeker koyup ayacıklarının dibine bıraksam benim tatlı sevgilim...

Halbuki şu anda sen, dokuzuncu meskenimizdesin Sivri sinekli, eşsiz bir dereciğin kıyıcığında muhteşem bir gecekondu bu. Dirseğini pencereye dayamış, yolumu gözlüyorsun... Sabırlı ol sevgilim. Az evvel ben burada pılıyı pırtıyı topladım. Arka taraftaki mutfak penceresinden usulca arka sokağa yığdım. Ev sahipleri ve diğer alacaklılar hiç çakmadılar. Yalnız perdeler yerli yerinde. Yük arabası tam sekiz buçukta gelecek. Eşyaları, çanağı çömleği can havliyle bir anda içine attığım gibi, langır lungur pırrr... Doğru senin yanına geleceğim.

Şimdi dışarıyı gözetliyorum. Pencerelerden biri açık. Dışarda ay, karşı tepelerin ardından bakır bir tepsi gibi doğdu. Ve bir sarhoş taa uzaktan bir çok şeyleri kalaylayıp geçti sevgilim... Artık, ay pırıl pırıl... Bahçe ve ev kapılarını aralık bıraktım. Yarın sabah ev sahipleri bu cascavlak hakikate kolayca girebilsinler diye..

Kapımızın önünde iki karaltı var. Birisi tostoparlak, öteki ince uzun. Top gibi olanı, kafasını pencerelere doğru kaldıra kaldıra mırıldanıyor:

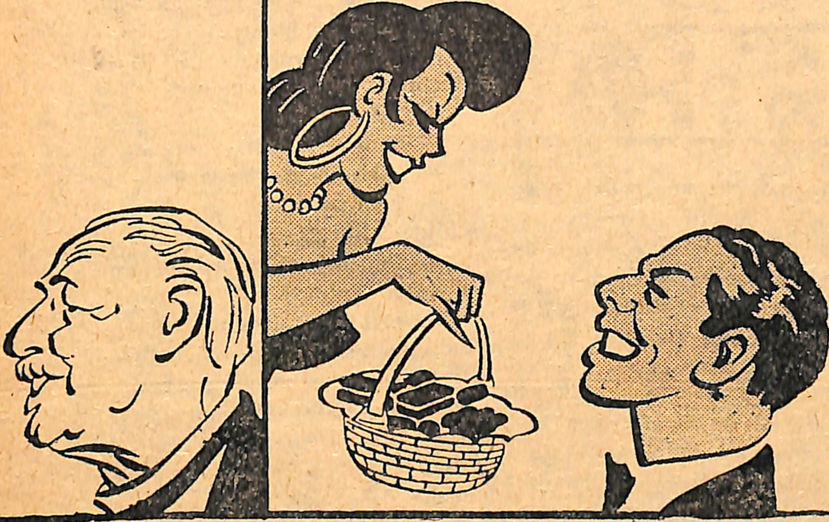
— Fesuphanallah!.. Ne tarafa firar etti bu hınzir ile hınzire?..

İnce uzun da ha bre kafasını sallamakta:

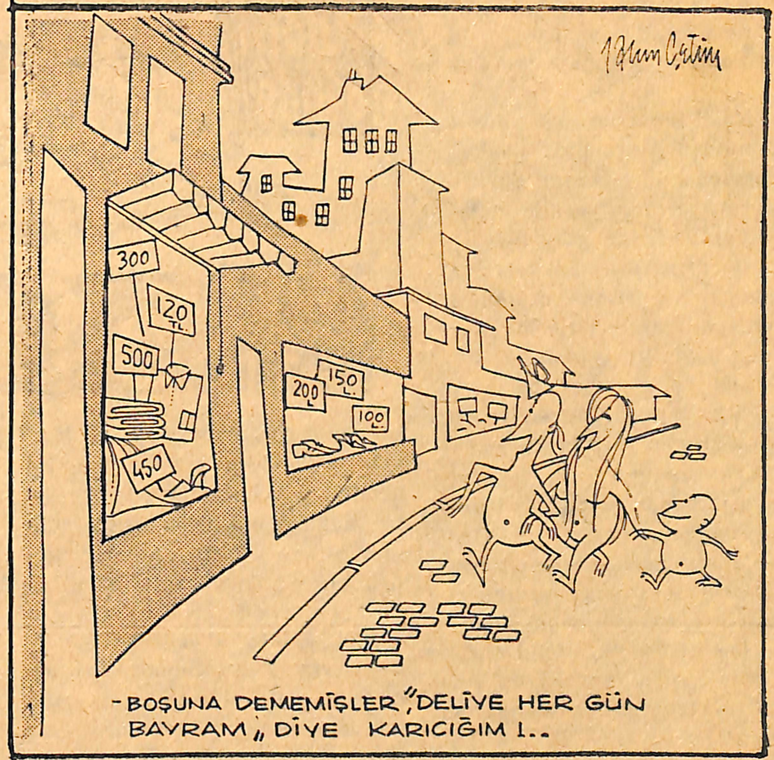
— Sankim efendim, kızgın bir saç sobaya bir katre soğuk su damlamış gibi efendim, puf deyip uçtular efendim. Ah borçlu makulesi böyledir efendim.

Ceplerinden birer tesbih çıkarıp

Kutlu Olsun...

...okum!.. — Bir çikolata!..

- BOŞUNA DEMEMİŞLER "DELİYE HER GÜN BAYRAM" DİYE KARICIĞIM !..

...omantik

...şakır şakır ettirmiye başladılar. Oh, insanın gizlice kendi kendisini başkalarından dinlemesi, tatlılı tuzlulu bir ziyafetten sonra biyoloji bakımından mideyi tetkik gibi bir şey; hazmetmek ne güç...

Gök yüzünde yıldızlar pırıldamakta, yeryüzünde sular şırıldamakta ve kapının önündekiler dırıldamakta sevgilim... Fakat birden bire paldır küldür bahçe kapısından içeri daldılar, fısıltılarını daha iyi duyuyorum:

— Hayrola hazret, birden bire neden içeri daldınız, beni de içeri çektiniz?

— Görmedin mi a birader, Yağcı Cemal köşeden gözüktü. Kendisine bir hayli miktar borcum da mevcut. Üç aydır atlata atlata...

— Ah, yanındaki berber Emine de bendenizin bir miktar hesabı carii belâsı var...

— Sussss!..

— Pıssss!..

Şimdi Yağcı Cemal kapıya dikildi sevgilim. Ay ışığında kafacığı pırıl pırıl parlıyor...

— Yahu, bu çıkmaz sokakta ne tarafa tüydü bu kâratalar?

Berber Emin cevap yetiştiriyor:

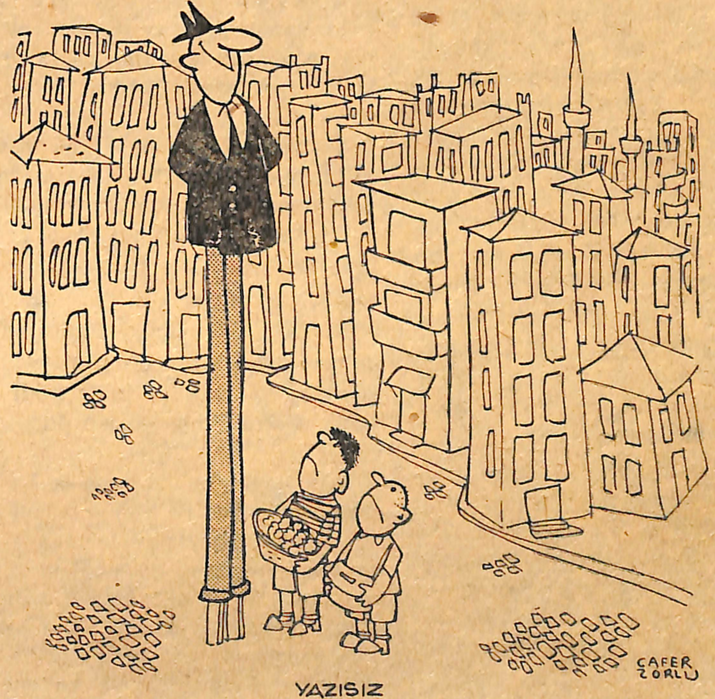
— Ne hinoğlu hindir onlar. Yer yarılsa içine girseler, dünyayı öbür taraftan delip çıkarlar be kardeşim!..

Yağcı, kafasını bizim pencerelere doğru kaldırıp:

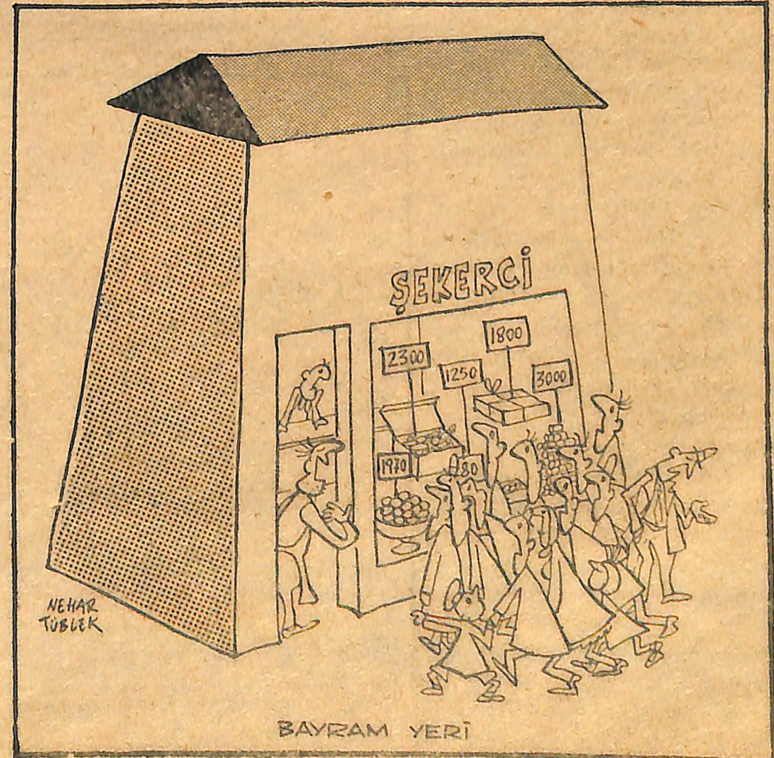
— Ya şu çifte kumrulara ne dersin, tüymüşler işte!..

Ah, of heyhat!.. Gözlerden kalbe inen ve oradan kafaya zıplayan aşkımızı hatırlıyor musun sevgilim!.. İşte köşe başından İcra memuru Niyazi gözüktü. Onu görünce Yağcı ile berber de, apar topar attılar kendilerini bizim kapıdan içeri. Daha sonra kunduracı Rıza köşeyi dönünce İcra memuru Niyazı de başladı fellek fellek kaçacak kapı aramıya... Fakat bu dapdaracık mahallemizde borçlu olmıyan kim var?.. Ebe Şahindenin damadı Köse Hamdiye borçlu, Köse Hamdi de kabasakal Nuriye, o da papyon Necatiye takanaklı... Hepsi de teker teker köşeyi dönüyor. Bizim bahçe karagözün meşhur küpüne döndü sevgilim, başı sıkılan yallah içeri...

İşte merdivenden ayak patırtıları duyuyorum. Bir iki üç: Dallı güllü perdelerimizi kapamamla arka pencereden kendimi pat diye eşyaların üzerine atmam bir oldu. Geride kalan evde patırtılar gürültüler var. Yük arabamızın beygiri Donkişotun küheylânı gibi, sıska ve azametli. Arabacı da böyle kapkaç işlere alışkın. Ben eşyaların en tepesine kurulup teldolaba sımsıkı sarılmışım. Paldır küldür kaçıyoruz. Nallardan kaldırım taşlarına şimşekler çakıyor. Gökte yıldızlar pırıldıyor, yerde sular şırıldıyor... Aç kollarını sevgilim, aç da yeni gecekonduda be-

YAZISIZ

BAYRAM YERİ

DELİKANLI:

— Ben senin gibi düşünmüyorum Dayı, dedi.

Yaşlı adam yiğenine kırgın baktı:

— Nasıl istersen öyle düşün, dedi, bundan sonra ben, insanlar, yanıbaşımda birbirlerini öldürseler, değil ayırmak, yardım etmek, ne oluyor, ne yapıyorlar diye başımı çevirip de bakmam bile... Adaaam sendeee... Bana mı kalmış.. Varsın, yesinler birbirlerini. Bundan sonra mı, karışmam.

— Bizi batıran hep bu adam sendecilik Dayı... Eskiden sen de böyle söylemez miydin canım?

— Eskidenmiş o!

— Ama kendi kendinle çelişmeye düşüyorsun.

— Çelişme melişme, her neyse. Başkalarına yardıma koşayım diye başımı ateşe yakamam artık...

— Nasılsa başına bir iki küçük şey gelmiş diye, sendeki bu vurdum duymazlığı hiç anlamıyorum doğrusu!

— Küçük şey mi?... Bir iki tane mi?... Sen ne diyorsun oğlum, bu yaştan sonra ben sabıkalı oldum, sen daha konuşuyorsun Yine birisine dayanamayıp yardıma koşacağım da başım derde girecek diye korkumdan evden çıkamaz olmuştum. Ama otur otur patlıyacağım. Çok güzel bir sabah... Ne olursa olsun, biraz çıkıp hava alayım, dedim. Şehir içinde dolaşsam, biliyorum, yine dayanamıyacağım, bir şeye karışacağım. Başım derde girecek. Onun için, şöyle alıp başımı kırlara doğru çıkayım, dedim.

Ankara asfaltından gidiyorum. Güneş sırtımı ısıtıyor. Kuşlar ötüyor. Sağım solum çimen çayır... Vızır vızır da otomobiller, kamyonlar gidip geliyor. Rahat gideyim diye asfaltın dışına çıktım, dümdüz geniş asfaltı arabalara bıraktım.

Toprak, atılmış pamuk döşek gibi. Yere bastıkça, ayağımın altında toprak esniyor. Ben de yaylana yaylana yürüyorum. Çayırlardan yeşil kokulu bir buğu tütüyor. Topraktan tüten buğudan, kırların titrek görünüşü Monet'nin tablolarına benziyor. Keyfime hiç diyecek yok. Altmış yıllık yorgunluğum, vücudümden süzülüp ayaklarımdan damla damla yumuşacık toprağa akıyor.

Ben böyle dalmış giderken karşıdan canavar gibi bir otomobil koptu geldi. Ama nasıl, hızından hava vın vın ötüyor. Yolun öbür yanından da ben yaşta bir köylü geliyor. Köylü, karşıdan kopmuş gelen arabanın vınlamasını duyunca kendini yolun sağ kıyısına fırlattı.

Arabanın karoseri iki renkli: Üstü, çocuk kakası renginde, altı da patlıcan moru. Güneş vurdukça pırıl pırıl yanıyor Özel araba...

İhtiyarın, kendisini sağa attığını görünce direksiyonu kırıp tekrar üstüne yürümez mi?... Adam, baktı can elden gidiyor, kaldırıp kendini yolun soluna attı. Bu sefer, kaka renkli araba, sağa, adamın üstüne seğirtti. Adam şaşırmış, bir sağ daha yaptı. Otomobil, yine ona döndü...

Hani kalabalık caddede giderken, karşına biri çıkar toslaşırsın da, sen ona yol vereyim, o sana yol vereyim diye, ikiniz birden bir sağa, bir sola adım atar durursunuz ya, işte öyle... Yaşlı köylü sağa kaçıyor, araba üstüne geliyor. Arabadan kurtulmak için sola kaçıyor, araba üstüne bindiriyor.

Arabayla yaşlı köylü asfaltın üstünde birbirlerine şaşırtmaca veredursunlar, benim karşımda, yolun öbür geçesindeki tarlada çalışan iki erkek, bir kadın, bir de çocuk, yol kıyısına gelip seyre başladılar. Biri elindeki çapanın sapına dayanmış yayvan yayvan gülüyor. Kadın kikir kikir kikirdiyor. Çocuk kahkahadan kırılıyor.

Yaşlı köylüyle kovalamaca oynayan arabadaki de kim diye baktım. Bir kadın... Belki ellisini geçkin ama, boyanmış, düzgünlenmiş, uzaktan 35 görünüyor. Boyalı, düzgünlü kadının yaşını anlamak için, sabah uyanınca suratına bakacaksın. Yeni uyanmış kadının yoluk hindi gerisine benziyen suratı içine öğürtü veriyorsa, yaşı elliden yukarıdır. Bu kadın da öyle: Sabahleyin 50, öğleyin 40, akşam 30 yaşında görünenlerden. Direksiyonu tutan ellerinde, arabasının rengiyle bir örnek yine çocuk kakası sarısı, üstü örgü altı deri eldivenler var. Kirece batmış saman renkli saçları, araba sağa sola seğirttikçe rüzgârdan uçuşuyor. Kadın, önündeki yaşlı adam canını kurtarmak için sağa sola kaçıştıkça:

— Ay şimdi bayılacağım.. Aman bayılacağım.. diye kahkahalarla karışık, şımarık çığlıklar atıyor. O öyle güldükçe, göğsündeki, vaktiyle meme diye kullandığı iki torba, hop hop direksiyonun üstüne hopluyor. İnsan dudağının lâstikli olduğunu bilirim ama, ben hayatımda böylesine açılan ağız görmedim. Kadın güldükçe dudakları yayılıyor, bütün suratı açık bir ağız deliği oluyor. Arabayı kullanan kadının en güzel yeri gözleri. Çünkü kara gözlükten gözleri görünmüyor.

Ben çoktan:

— Sizde hiç utanma, arlanma, din, iman, hayâ yok mu? Alçaklar, namussuzlar!...

Diye bağıracağım ama, bundan önce başıma gelenleri düşünüp kendimi tutuyorum. Bakalım ne olacak, diye onlara bakıyorum.

Yiğen, dayısının sözünü kesti:

— Vay, vah... Demek bukadar «Adaaam sendee» ci oldun Dayı?..

— Oğlum, biz havaya mı lâf anlatıyoruz... Benim başıma gelenler senin başına gelseydi, görürdüm ben seni o zaman... Neyse, dinle. Demek benim yine aklım başıma gelmemiş ki, karşıda gülüp duran köylülere:

— Ne duruyorsunuz, ihtiyarı kurtarsanıza! diye bağırdım.

Köylülerden biri:

— Bize ne? dedi.

— Yahu adamcağız ezilecek be!

— Sana ne?

İkinci köylü:

— Pek meraklıysan sen kurtarsana... dedi.

Edepsiz herif, benim hâlim olsa sana mı sorarım. Otomobildeki kadının yanında bir de herif oturuyor. O da kahkahayla gülüyor. Adamın suratından belli ki, hazımsızlıktan başka yeryüzünde hiçbir derdi yok.

Zavallı ihtiyarcık, geceleyin üstüne projektör tutulmuş tavşan gibi şaşırmış, bir sağa sıçrıyor, bir sola kaçıyor. Onlar böyle oynaşır dururken, karşıdan bir kamyon geldi. Kaka renkli otomobilin yanında durdu. Kamyonun şoförü aşağı indi. Hah, şimdi ihtiyarı kurtaracak. Şu şımarık karıya da iki ağır söz söyliyecek. Meşin ceketli şoför iri yarı. Yanında muavini de var. Karının yanındaki herif ona bir şey yapamaz. Kamyon şoförüyle muavini de geçip bir yana gülmeğe başlamazlar mı? Öbür yandan bir taksi geldi, içinde beş kişi var. Taksi durdu. İçindekiler, arabanın pencerelerinden başlarını çıkarıp seyre başladılar. Gelen araba orda duruyor. Ben artık dayanamadım:

— Yahu ayıptır, şu kadına bir şey söyleyin! dedim.

Her kafadan bir ses çıktı:

— Sana ne be!

— Sen ne karışıyorsun?

— Sana mı kaldı?

İhtiyara:

— Kaç hemşerim, kaç!... diye bağırdım.

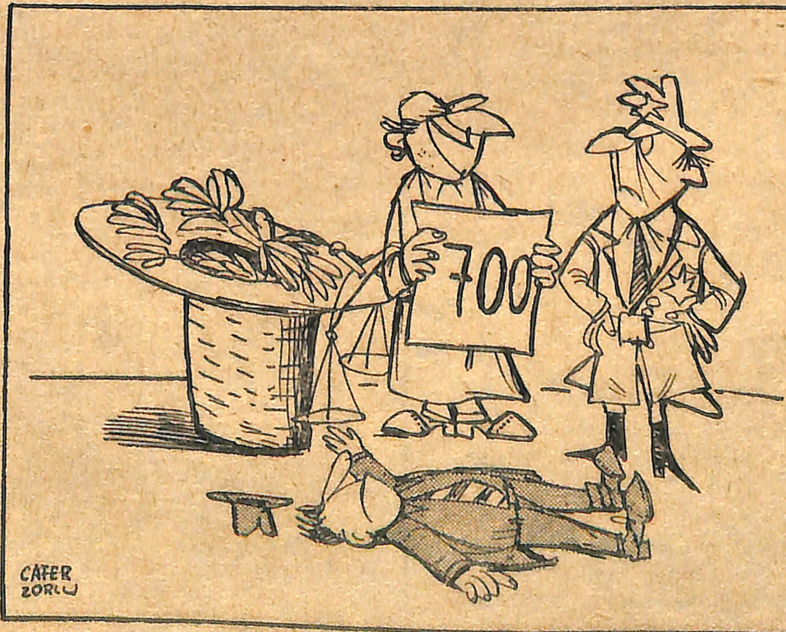
İhtiyar sesimi duydu mu, yoksa kendiliğinden mi, geri dönüp kaçmağa başladı. Kaka renkli otomobil de arkasından. Adam düşüp kalkıp kaçıyor. Otomobil adamı sıyırıp yana attı.

— Yoldan çık hemşerim, tarlaya gir! diye bağırdım.

Adam sesimi duydu duymadı bilmem, kendini yolun dışına attı. Araba da asfalttan çıktı, hendeği aşıp adamın üstüne bindirdi. Artık her ne olursa olsun diye, direksiyondaki kadının japone kolundan elimi soktum, sütyeninden yapıştım. Mahsus orasından tutmadım. Kadının başka tutamağı yok. Elimi atınca orasına geldi.

— Sizde hiç utanmak yok mu? Yolunda giden şu zavallı ihtiyardan ne istiyorsunuz?

Bazı esnaf meyvayı kasten pahalı satıyormuş... (Gazeteler)

— Namussuzum kasten değil abi, şaka yaptım!..

— Sana ne?

— Ne demek sana ne?

Adamcağız da yerde inliyor. Kadının yanındaki herif:

— Yahu sen kim oluyorsun, dedi, trafik memuru musun?

Bastonumu kaldırdım:

— Sen kim oluyorsun? dedim.

— Ben, dedi, hanımefendi'ye direksiyon talimi yaptırıyorum.

— Vaaay, demek ehliyetiniz de yok.

Ama ben kadının sütyenine sıkıca yapışmışım, bırakmıyorum Ne yapayım, yakası yok ki, yakasına yapışayım.

Bizi çeviren kalabalığa:

— Yurttaşlar, hepiniz gördünüz, bu bayan şu zavallıyı çiğnedi, dedim.

Ordan biri:

— Koca yol, dedi, kör müydü, önüne ardına baksaydı!

Sarı kadın gaza bastı, birden otomobil fırlayınca, bir lâstik meme teki havaya sıçradı, sütyen de elimde kaldı. Bıraksam kaçacaklar. Çamurluğa sıçrayıp, elimi pencereden attım:

— Ulan, siz hususî arabaya binmiş Hazreti Azrail misiniz, alçaklar!

Araba kurşun gibi gidiyor. Tıpkı Amerikan gangster filmlerindeki gibi. Ben arabanın penceresine yapışmışım, kimse sökemez. Kadın, manikürlü tırnaklarını elime geçirmiş. Ben barbar bağırıyorum:

— Ulan, burası dağ başı mı? Kanun yok mu?

Biz böylece şehre girdik. Kadın arabayı, trafik memurunun önünde durdurdu:

— Bu adam bizi kaçırıyor! dedi.

Biz döküldük karakola. Ben olanı biteni anlattım. Komiser benden yana çıktı. Ne kadının, ne yanındakinin ehliyeti varmış. Kadın kızdı. Kaşının birini kaldırdı:

— Siz, benim kim olduğumu biliyor musunuz?

Komisere:

— Aman önce adamı kurtarın, dedim, ya ölmüştür, ya can çekişiyordur.

Gittiler adamı almaya. Zavallı debelenip duruyormuş. Adamı getirdiler. Sarı kadınla yanındaki adam, ihtiyarla fısfıs fısırdadılar. Sonra komiser adama sordu:

— Nasıl oldu, anlat!

— Efendim, ben gidiyordum yolda. Bu araba da yolun sağında duruyordu. Benim birden ayaklarım birbirine dolandı, duran arabanın üstüne düştüm. İhtiyarlık...

Komiser:

— Araba sana çarpmadı mı?

— Yooo... Yerinde duran araba bana nerden çarpsın? Ben arabaya çarptım.

Tuuu!... Saçımı başımı yolmaya başladım.

— Yahu bu kadın, arabayla seni çiğnemedi mi?

— Iıh, araba kim oluyor da beni çiğniyecek?... Ben arabayı çiğnedim!

Deli olacağım. Komiser:

— Dâvacı mısınız? diye sordu.

Sarı kadın:

— Arabanın çamurluğunu biraz çizdi ama, dâvacı değilim. Bu zavallının nesini alayım. Ben iyi yürekli bir kadınım, dedi.

Sonra bana döndü:

— Seni şimdi ne diye dâva edeyim, söyle! dedi. İftiradan mı mahkemeye vereyim, şantajcılıktan mı, yoksa kadın kaçırmaya teşebbüsten mi? Yoksa haysiyetimle, şerefimle oynamaktan mı? Söyle, hangisinden?...

Komiser bana döndü:

— Beyefendi, dedi, size hiç yakıştıramıyorum. Yaşınızdan başınızdan utanın. Kadın kaçırıyor diye gazetelere düşmek ister misiniz? Çok ayıp...

Kafam kızdı:

— Bu ne iştir? Bu kadının ehliyeti yok. Araba kullanıyor... dedim.

— Orası size ait değil. O, bizim bileceğimiz iş. Elbet biz gereken işlemi yaparız. Rica ederim, vazifemize karışmayın! Size ne?

— Hadi, muhterem Hanımefendi'den af dileyin de bu işi burda kapıyalım. Sonra sizin için iyi olmaz.

Kadının eline ayağına kapanıp af diledim. Yine iyi kadınmış.

— Hadi affettim. Bu size ders olsun, bir daha üstünüze vazife olmayan işe burnunuzu sokmayın, dedi.

Çıkarken baktım, göğsümde penbe bir şey sallanıyor. Kadının sütyeni, ceketimin düğmesine takılmış.

— Affedersiniz, sütyeniniz bende kalmış... dedim.

Komiser:

— Gördünüz mü, suç delili bile var, dedi. Demek yetişmesek, hanımefendiyi kim bilir ne yapacaktınız...

— Hiç... Öyle ya, bana ne?

Karakoldan çıktım. Arabanın çarptığı ihtiyar:

— Ah kalçam, vah oyluğum... diye inliye sendeliye gidiyor.

— Yahu, yalan söylemiye hiç utanmadın mı? dedim.

— Adam sendeee, dedi, mahkemeye verseydim, sanki ne kazanacaktım? dedi.

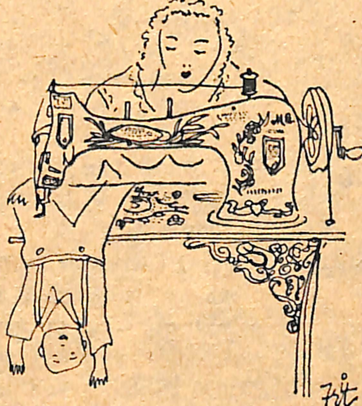
— Peki, mahkemeye vermedin de ne kazandın?

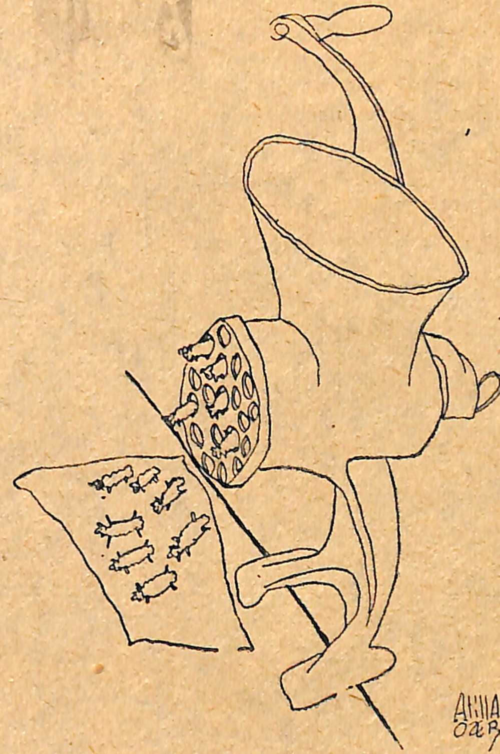
— Elli lira... dedi.

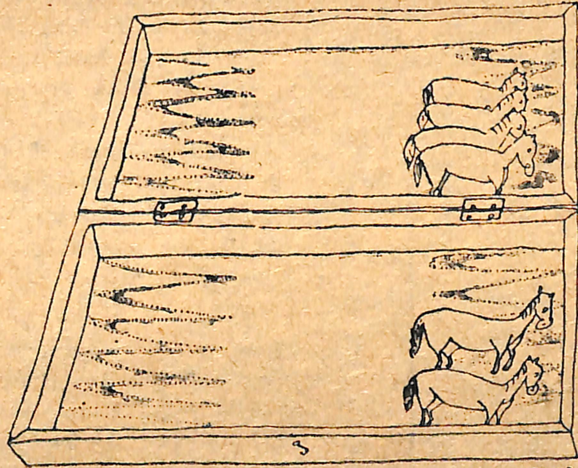
Cebinden bir ellilik çıkardı. Elli liradan buram buram sarı kadının kokusu yayıldı!

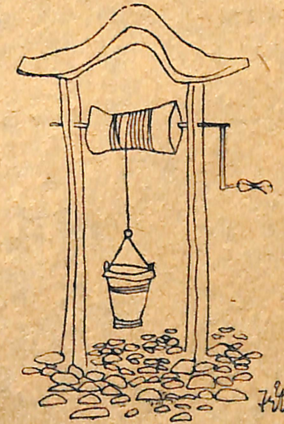
Aziz NESİN

bize göre

Politika!

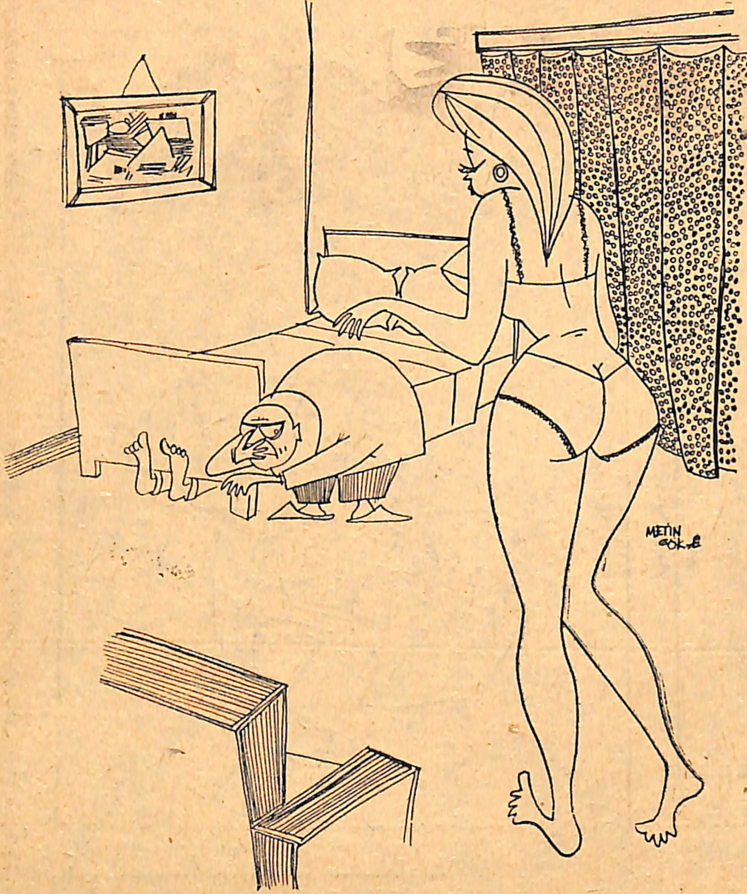
Küçük çocuk babasına sordu:

— Babacığım, politikada vatan haini diye kime derler?

— Bizim partiyi bırakıp öbür partiye geçene yavrucuğum...

— Peki öbür partiyi bırakıp, sizin partiye geçene ne denir?

— Dönme denilir ona oğlum!

— Öfff!.. İnsan hovardalığa giderken hiç olmazsa ayaklarını yıkar be!..

DÖNÜŞ

Yahya Kemal'e sormuşlar:

— Üstad, Bursanın nesini seversin?

— Kebabını.

— İzmirin?

— İncirini!

— İstanbulun?

— Taşını, toprağını, denizini!

— E, ya Ankaranın?..

— Ankaranın... İstanbula dönüşünü!

YÜRÜYEN DEDE

Ahmet Vefik Paşa Bursada vali iken, bir çok yol açtırmış. Açılması lâzım gelen bir yolun üstünde «Yürüyen Dede» isminde bir türbe varmış. Bunu yıktırmak lâzım geliyor.

Bir gün Ahmet Vefik Paşa yanına vilâyetin ulemasını, eşrafını almış, bir miktar da amele getirmiş. Türbenin başına gitmiş, üç defa:

— Yürü ya dede!

Diye bağırmış, sonra ameleye:

— Yıkın türbeyi, elbette dede hazretleri yürümüştür, ayak altında kalacak değil a! demiş.

BORÇ!

Sıkıntıya düşen bir dostu, Prenses Zeynep hanımın kocası Kâmil Paşadan borç istemişti. Kâmil Paşa, fena bir koku almış gibi burnunu buruşturarak:

— Biliyor musunuz, dedi, borç vermek ne kadar zordur?

Dostu, tok süzlü, izzet-i nefis sahibi adamdı:

— Ya sen, dedi, borç istemek ne kadar zordur, biliyor musun?!

TAKLİT!

Rıza Tevfik gayet güzel Arap, Yahudi, Arnavut taklidi yapardı. Bir makalesinin altında:

Filozof
Rıza Tevfik

imzasını gören Tevfik Fikret zehir gibi güldü:

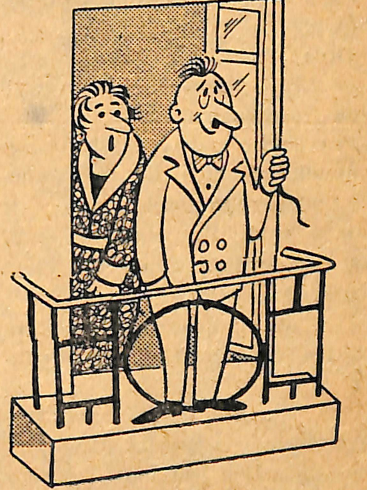
— Görüyor musunuz? Şimdi de filozof taklidi yapmaya başladı!

SU AKAR!

Saltanat devrinde sözünü hiç sakınmadan söylediği için isminin başına bir «deli» kelimesi takılan Müşir Fuat Paşa, bir gün İstinye'deki yalısının penceresinden dalgın dalgın denizi seyrederken, sandalla geçen bir dostunu görünce:

— Ne yaparsın, demiş, şöhretimize uymaya çalışıyoruz: Su akar, deli bakar!...

YAZISIZ

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP
Klotfarer Cad. No. 8 - 10
Belediye - İstanbul
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

— Üç gündür karnımda bir şeyler kımıldıyor gibi..

— Kız, sakın nişanlın zam yapmış olmasın!..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Ne olacaktı!

Amerikaya muhacir olarak gelmişti. İş aramağa koyuldu ve bir çok dostlar, arkadaşlar edindi. Bunlardan biri onu bir müesseseye kapıcı olarak tavsiye etti. Ne yazık ki ne okuma ne de yazma biliyordu, reddedildi. Bundan sonra, kendi kendine bir yazıhane açıp emlâk komisyonculuğuna başladı. Talihi yaver gitti ve birkaç yıl içinde milyoner oldu.

Birgün bankada bir işi olmuştu. Memur çekeceği parayı yazması ve imzalaması için bir kâğıt uzatınca cahil milyoner:

— Ben okuma yazma bilmem dedi, lûtfen siz yazın!

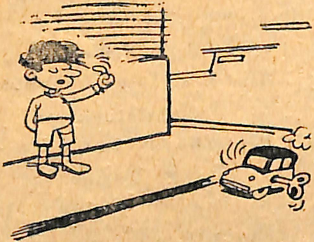
Memur şaşırmıştı:

— Yok canım dedi. Bravo doğrusu! Eğer bir de okuma yazma bilseydiniz ne olacaktınız acaba?

Beriki gülümsedi:

— Bir kapıcı.

YAZISIZ

Minnet borcu!

Seneler önce Afrikada aslan avlamıştı. Heyecanlı av maceralarından birinde, ormanda bir fille karşılaştı; hayvanın ayağına ufak bir taş batmış kıvranıp duruyordu. Avcı bunu çıkardı ve hayvanı rahata kavuşturup yoluna devam etti.

Yıllar sonra, bir akşam sirke gitti. Sıra fillerin heyecanlı numarasına gelmişti. Avcı soldan ikinci fili tanıdı; bu, Afrikada rastladığı fildi ve hayret değil mi, o da avcıyı tanımıştı sevgili okurlar! Minnet borcunu nasıl ödedi biliyor musunuz? Sıradan ayrıldı, sabık avcının oturduğu iki dolarlık kısma yaklaşıp hortumunu uzattı ve onu yavaşça havaya kaldırarak üç dolarlık yerlerin en ön sırasına oturttu!..

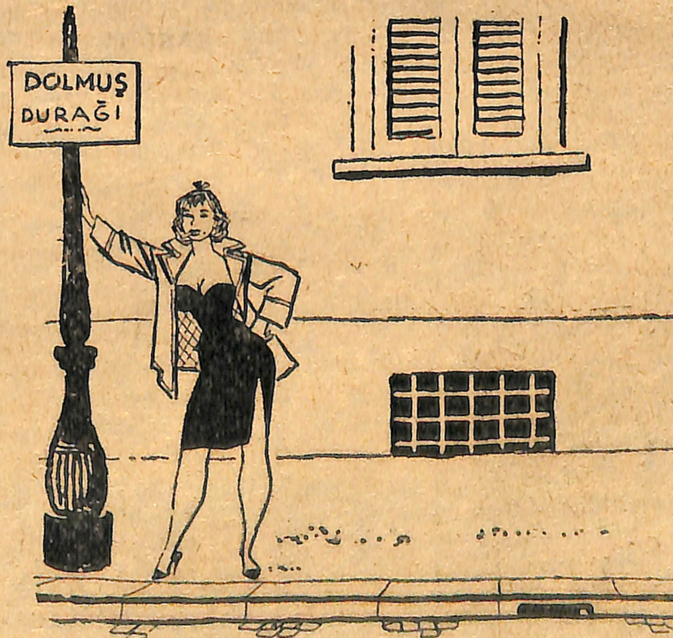
İLHAM

Hürmet, borçlu olduğumuz şeydir. Sevgi, istiyerek verdiğimiz!
P. J. Bailey

En asil intikam, unutmaktır.
H. G. Bohn

Akıllı kimseler, tehlikeli zamanlarda susarlar.
John Selden

Öğretmek iki defa öğrenmektir.
Joseph Jourbert

YAZISIZ

Dinlenme!

Otuz yıllık bir çalışmadan sonra ikramiye alarak şirketten ayrılıyordu. Patronu sordu:

— Bundan sonra ne yapacaksın bakalım?

— Dinleneceğim! Hem öyle ki, sabahları üzerime güneş ışığı düşmeden kalkmıyacağım yataktan!...

— Bunda pek bir fevkalâdelik yok dostum. Hepimiz güneş doğunca kalkıyoruz!...

— Evet ama benim yatak odam evin batı tarafında!

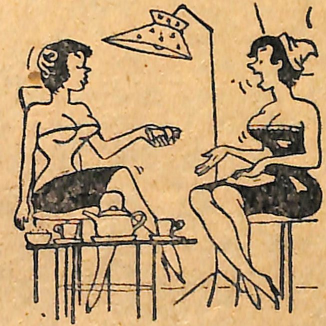
Düğün marşı!

Küçük Dan'ın, yaşlı, hiç evlenmemiş ve müthiş müzik meraklısı bir halası vardı. Ekseri konserlere Dan'ı da beraber götürürdü. Yine böyle bir konserde orkestra Mendelssohn'un Düğün Marşına başlamıştı ki Dan sordu:

— Halacığım; bu parça neydi, bana hiç yabancı gelmiyor?

İhtiyar kız dalgın bir tavırla içini çekerek cevap verdi:

— Genç kızların duası yavrucuğum!...

— Elli yaşında bir erkek ihtiyar sayılmaz...

— Evet, ama iki tane yirmi beşlik olsa daha iyi değil mi?

Sil baştan!

Ondan bir lokma, bundan bir tadımlık olan akşam yemeği karnı iyice acıkmış olan misafiri doyurmaktan çok uzaktı. Bu fakir ziyafet sona erince ev sahibi:

— Umarım ki, dedi, çok yakın bir zamanda sizinle yemek yemek zevkini bana tekrar verirsiniz...

Misafir:

— Memnuniyetle, diye cevap verdi, haydi hemen başlayalım!..

Abdurrahman Paşa	Emekli Osmanlı Generali
Leylâ Hanımefendi	Abdurrahman Paşanın karısı
Müzehher	Abdurrahman Paşanın kızı
Gündüz Turna	Müzehher'in nişanlısı
Şemsi Efendi	Edebiyat Muallimi
Ahmet Beceren	«İş Beceren İdarehanesi» sahibi
Şefik Ezhar Paşa	Mısır'lı milyoner
Tosun	Ahçı
Fatma	Hizmetçi
Ali Şarlok	Sofracı
İki sivil polis.	

Birinci Perde

(Sahne: Boğaziçinde, Rumeli kıyısında eski bir yalı. Salon. Yaldızlı stil eşya. Duvarda, göğsü nişanlarla süslü, Paşanın bir resmi. Yaldızlı endam aynası, saçaklı perdeler. Geniş balkon.)

BİRİNCİ MECLİS

Abdurrahman - Tosun

Abdurrahman

(Balkondan sesi gelir)

Bulamadın mı?... Nasıl?... Haa, buldun... Peki, peki, içeri gir de anlat...

(Paşa, balkondan salona girer)

Abdurrahman

(Kendi kendine söylenir)

Hayırdır inşallah, pek çabuk döndü ama...

(Bir sigara çıkarıp ağızlığına takarken ahçı Tosun sağdaki kapıdan nefes nefese girer)

Tosun

Bir otobosla gittim, bir otobosla geldim Paşam... İnsan dediğin kuş misali!

Abdurrahman

Beceren'i buldun mu?...

Tosun

Buldum Paşam... Kendisi de, yamağı çufut da dükkândaydı. Beni görünce, birbirlerine işmar edip sırıttılar... Sonra efendicağzım...

Abdurrahman

Sadede gel Tosun, sadede!..

Tosun

Peki Paşam, ne zaman emrederseniz o zaman gelirim...

(Geri geri çekilir)

Abdurrahman

Canım nereye gidiyorsun Tosun?... Ben sana git mi dedim?... Sadede gel diyorum. Yâni lâfı uzatmadan, çabuk anlat... Söyle, iş ne oldu?...

Tosun

İş mi?... Hay Allah... Zihnim karıştı şimdi... Lâfın neresinde kaldıktı?...

Abdurrahman

Dükkâna gittin... İkisi de oradaydı... Seni görünce sırıttılar... Sonra?...

Tosun

Ha... Sonra efendim... Dur bakayım... Evet, Paşafendimizin sana bir mektubu var dedim... Ver bakalım, dedi... Vermem dedim... Neye vermiyorsun ulan dedi?... Ben de ona: Paşafendimiz bana: «Tosun, şu mektubu al, Beceren'e götür, dedi, ver demedi ki..» dedim!

Abdurrahman

(Elini dizine vurarak yerinden fırlar)

Hay ayı hay!..

Tosun

(Yılışık yılışık güler)

O da böyle dedi... Emme, sana mı dedi, bana mı dedi, gayri bilmem!...

(Mektubu cebinden çıkarıp Paşaya iade eder)

Abdurrahman

Bana demiş olacak, bana... Senin gibi dangalağa iş havale ettiğim için... Ya sabur... Ya sabur... Haydi defol karşımdan... Sırıtıp durma öyle!

(Tosun, el pençe, geri geri yürüyerek çıkarken içeri giren Leylâ'ya çarpar.)

İKİNCİ MECLİS

Abdurrahman - Leylâ - sonra, Tosun

Tosun

(Telâşla Leylâ'ya)

Pardon!

Abdurrahman

Aman sevsinler!.. Pardonu öğrenmiş!

Leylâ

Ne var, ne oldu Paşacığım?... Yine sesiniz sinirli sinirli çıkıyor.. Biliyorsunuz, doktor, vara yoğa kızmayınız diye size kaç kere rica etti... Yazık değil mi kıymetli canınıza kuzum?...

Abdurrahman

Nasıl kızmıyayım? Nasıl sinirlenmiyeyim a hanımcığım?... Müzehher'in terzisine ne gün için söz vermiştin?

Leylâ

Bugün!

Abdurrahman

Vergi tahsildarına?

Leylâ

Ona da bugün!

Abdurrahman

Bakkala, kasaba, sütçüye... Onlara da bugün, değil mi?...

Leylâ

Hattâ elektrikçiye de... Hattâ telefoncuya da!...

Abdurrahman

Gördün mü? Neredeyse şimdi birer birer damlamağa başlıyacaklardır...

Leylâ

Ahmet Beceren Bey yazıhanesinde yok mu imiş?

Abdurrahman

Orada imiş... Orada imiş ama, bizim... Hani vallahi ağzımdan sizin yanınızda ilk defa kaba bir söz çıkacaktı... Bizim Tosun mektubu vermemiş...

Leylâ

Acaylp... Sebep?

Abdurrahman

Sebep: Ben ona: «Tosun, bu mektubu Ahmet Beceren Beye götür» demişim çünkü... Ver dememişim ki!..

[Burun deliklerinden cıgara dumanlarını boşaltarak salonda hiddetle dolaşır.]

Leylâ

Çok fena, çok... Şimdi ne yapacağız?..

Abdurrahman

Şimdi?.. Dur... Dur bakayım...

(Kapıyı açıp seslenir)

Abdurrahman

Tosun... Tosun...

Tosun

(Ellerini önlüğüne kuruluyarak koşar.)

Paşam...

Abdurrahman

Ne yapıyorsun?

Tosun

İyiyim efendim... Siz ne yapıyorsunuz?

Abdurrahman

Allah, Allah... çattık belâya...

Leylâ

Rica ederim Paşacığım, öfkelenmeyiniz...

Abdurrahman

Gel buraya... Yanıma gel... Hah şöyle... Beni dinliyor musun?

Tosun

Dinliyorum Paşam..

Abdurrahman

Tosun!..

Tosun

Efendim...

Abdurrahman

Ben yalıda yokum...

Tosun

[İki eliyle yüzünü kapatarak güler].

Hih hih hih hih...

Abdurrahman

Ne var gülecek bunda? Ben yalıda yokum...

Tosun

Affedersiniz emme, artık söylemesi kötülük, okadar da enayi değilim gayri...

Leylâ

Tosun... Ne demek istiyorsun yani?..

Tosun

Yaniya ki, Rabbi Teâlâya şükürler olsun, ara sıra pirincin taşını falan kaçırıyorum emme, gayri koskoca zatı âlinizi de görmeyecek değilim a...

Abdurrahman

[Tosunu omuzlarından tutup silker]

Tosun... Ben.. yalıda... yokummm!..

Tosun

Vallaha da varsın, billâha da varsın!

Abdurrahman

Tövbe estağfurullah... Tövbe estağfirullah... [Leylâya bakarak] Ne yapacağız şimdi?..

Leylâ

Canım Tosun, niçin anlamıyorsun?.. Evet, Paşa hazretleri yalıda... Yalıda ama, yalıda yok!..

Abdurrahman

Yani, bakkal, kasap, vergi tahsildarı, sütçü falan gelip de beni sordu mu?...

Leylâ

Paşa hazretleri yalıda yok!

Tosun

Tooo... Allah lâyığınızı versin... (Birden kendine gelerek) Şey... Affedersiniz... Hani ya lâfı geç anladım da kendime tükürüyorum!

Abdurrahman

Zarar yok, zarar yok... Sen anla da...

Tosun

Anladım! İyice anladım!

Abdurrahman

Peki, haydi, anladınsa git..

Tosun

Allah ömürler versin efendim... (Çıkar).

Leylâ

Keşke Ahmet Beceren'e Gündüz'ü gönderseydiniz...

Abdurrahman

Gündüzü mü?... Allah esirgesin... Ahmet Beceren ona selâm bile vermeğe tövbeli. Yüzünü gördü mü, ifrit görmüşe dönüyor... En iyisi ben gitmeliyim... Ama, bugün geç oldu artık... Yarın inşallah... Hem ne de olsa yüz yüzden utanır!

Leylâ

Evet, doğru...

Abdurrahman

Müzehher nerede?...

Leylâ

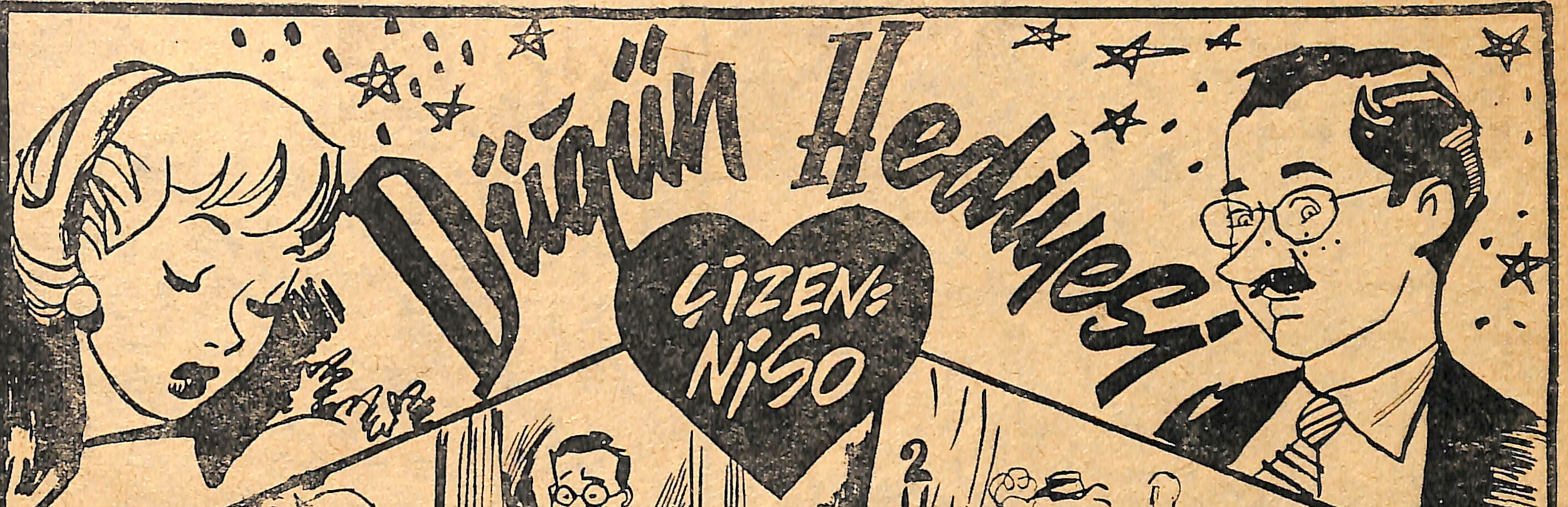
Biraz evvel Şinasi Efendi gelmişti... Yukarıda imtihana hazırlanıyor!

Abdurrahman

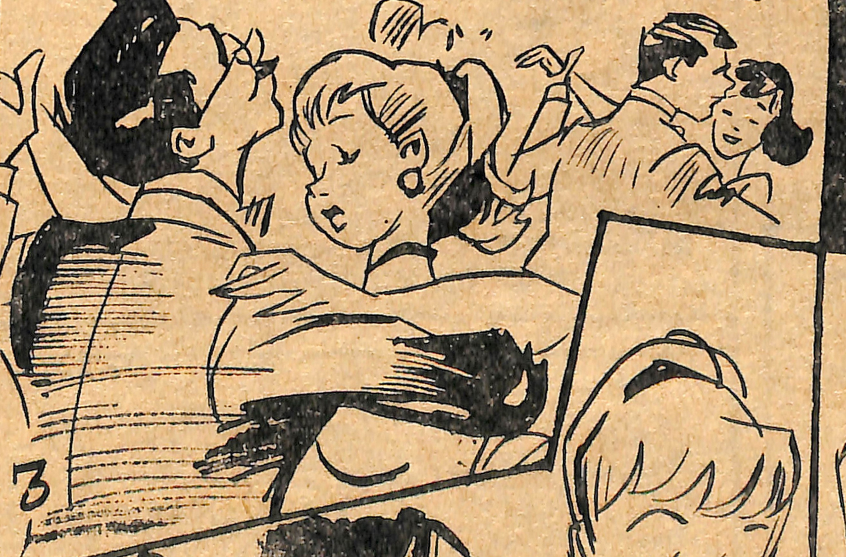
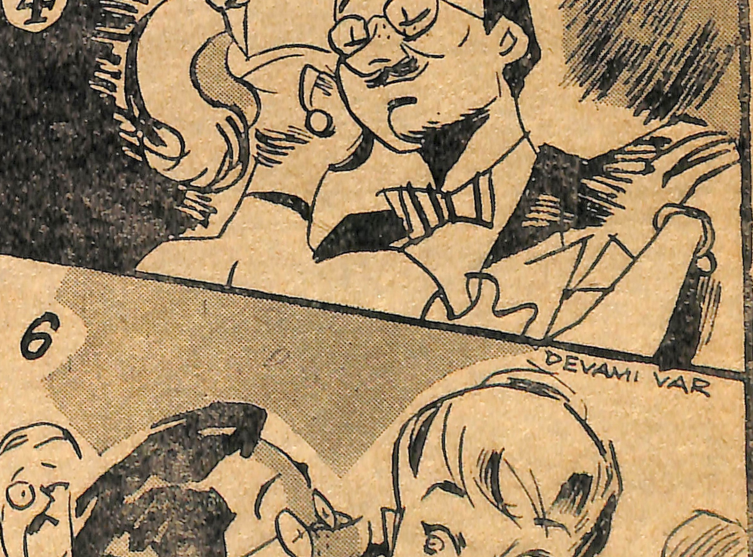
Bak, o adamcağızın da kaç aydır maaşını vermiyoruz... Bereket versin eski terbiye... Hiç belli etmiyor... Bâri yukarı çıkayım da...

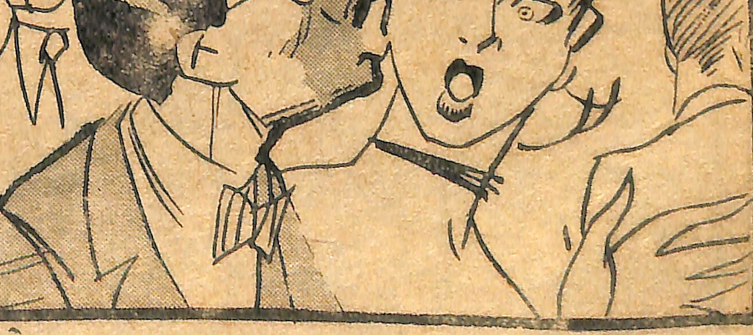
(Kapı açılır, Şinasi Efendi ile Müzehher görünürler.)

(Devamı var)

Düğün Hediyesi
ÇİZEN: NİSO

1

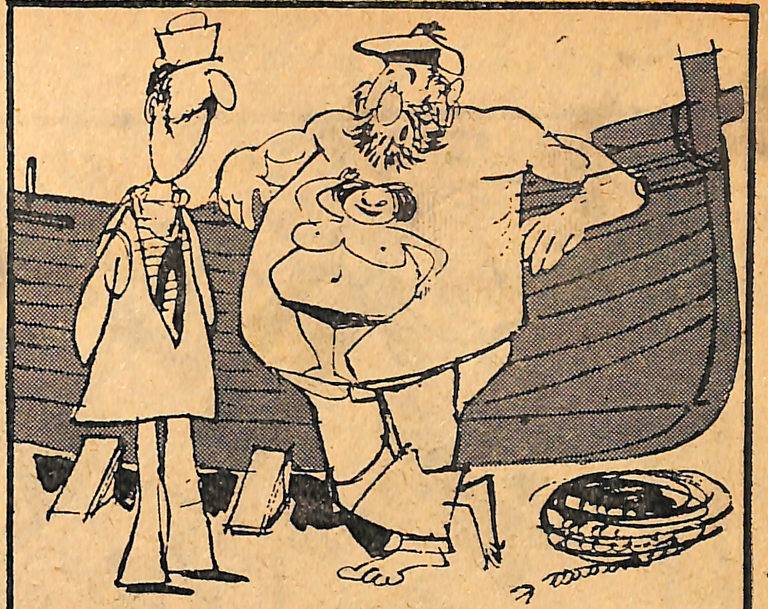
2

3

4

5

6
DEVAMI VAR

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

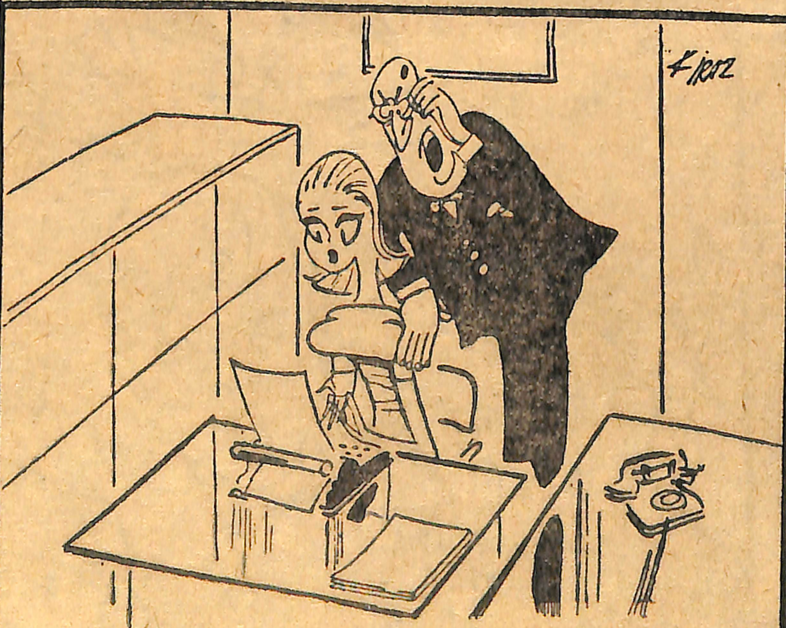
–KUZUM DOĞRU SÖYLEYİN: MAHÇUP MUSUNUZ, MİYOP MU?

–ŞİMDİKİ HALİNE BAKMA, ESKİDEN FİDAN GİBİ KIZDI...

REJİSÖR– BÖYLE GÜZEL ... BİR DE SAÇLARINIZI ARKAYA ATIN BAKAYIM!

–YAZDIKLARINI GÖREMİYORUM, ŞUNU BİRAZ GERİYE ÇEK!

–BİR ÇANTALIK BU KADAR YETER DEĞİL Mİ?

1959 DA

40 APARTMAN DAiRESi

ayrıca

1,5 MiLYON LiRALIK

çeşitli para ikramiyeleri

Çekilişlere, hesabında en az 200 lirası olanlar iştirak ederler. Her 100 liraya bir kur'a numarası verilir

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Şu kız çok hoşuma gidiyor. Bana karşı hislerini nasıl, nerede yoklasam acaba?
— Yarın otobüste yoklayıver!